

หนึ่ง

แสงพว

สามเดือนก่อน ความฝันแปลกประหลาดของลู่อลินเริ่มต้นขึ้นและไม่เคยสิ้นสุดลง ฝันเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกคำคืน ในฝันนั้นมีบุรุษผู้หนึ่งเอ่ยขอความช่วยเหลือจากสตรีตัวเล็กๆ แสงงดงาม ซึ่งก็คือนาง

“ข้ารอเจ้า รอเพียงเจ้าเท่านั้น หากเจ้าไม่มา ข้าคงไม่อาจมีชีวิตต่อไปได้”

“ท่านเป็นใคร มาจากที่ใดหรือ เหตุใดจึงขยันมาอยู่ในฝันของข้าหนัก หากท่านไม่เอ่ยสิ่งใด ข้าจะช่วยท่านได้อย่างไรเล่า”

“ชายแดนมีทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ข้ารอเจ้ามาทำเรื่องสนุกด้วยกัน ชีวิตของข้าช่างน่าสงสารนักเมื่อไรเจ้าอยู่เคียงข้าง”

“ชายแดนหรือ... ข้าก็ว่าน่าสนุกดีเหมือนกัน เพียงแต่ว่า...”

แล้วความฝันก็หายไป...

ลู่อลินนอนลืมนตาโพล่งมองความมืดมิด เหตุการณ์ในความฝันอาจทำให้นางกลายเป็นบ้าสักวันหนึ่ง นางต้องหยุดความฝันนี้ให้ได้เสียแล้ว

ตำหนักอ่องหลังอีในวังหลวง

“ท่านแม่ ข้าฝันเรื่องเดิมอีกแล้ว” ลู่อลินเล่าเรื่องความฝันให้มารดาซึ่ง

รับตำแหน่งซานหวางเพยแห่งราชวงศ์ฟิง

หม่าลี่หุรมองบุตรสาวอย่างเหนื่อยใจ นางคงกำลังวางแผนหนีออกไปเที่ยวอีกแล้วเป็นแน่ แต่จะกล่าวโทษผู้ใดได้เล่า ตัวนางเองก็หาใช้สตรีที่เรียบร้อยไม่ “ลูกแม่ ฐานะของเจ้าตอนนี้คือองค์หญิง จะออกจากวังหลวงโดยที่ยังไม่แต่งงานได้อย่างไร ในเมืองหลวงยังพอจะควบคุมได้ แต่ชายแดนไม่ใช่สถานที่สำหรับเที่ยวเล่น”

“แต่ท่านแม่... ข้าเมื่อที่จะฝันแล้ว” ลูหลินกอดแขนมารดาเหมือนเด็กเล็กๆ ที่กำลังอดออดอ้อน

บิดาของนางคือพระอนุชาของฮ่องเต้ รับตำแหน่งอ๋อง อ๋องได้รับนางเป็นพระธิดาบุญธรรม ลูหลินจึงได้เปลี่ยนบรรดาศักดิ์จากท่านหญิงเป็นองค์หญิง นางได้รับเกียรติสูงส่งและมีข้ารับใช้มากมาย ทั้งยังสุขสบายกว่ายามที่อยู่ในตำหนักอ๋อง แต่การเป็นองค์หญิงก็มีกฎระเบียบเคร่งครัดที่ผูกมัดผู้คนกินไป นางอยากออกไปโยยบินเหมือนมารดาที่แสนโชคดี เพราะบิดารักและตามใจทุกอย่าง ลูหลินจึงฝันอยากจะถูกด้ายแดงแห่งโชคชะตาด้วยตัวเองกับบุรุษที่รักและตามใจนาง

อ๋องหลังอี่เป็นสามีในฝันของสตรีหลายคน แต่เขาได้มอบหัวใจให้พระชายาเพียงผู้เดียวตั้งแต่อายุได้สิบสองปี

ลี้หุส่งสายตาขอความช่วยเหลือ หลังอี่จึงแก้มองทำเสียงเข้มกับบุตรสาวผู้ซุกซน

“บุรุษผู้นั้นเป็นใคร เจ้าก็ไม่รู้ชัด แล้วยังต้องการจะไปเสี่ยงอันตรายเพื่อตามหาคนที่เจ้าไม่รู้จักหรือ พ่อไม่อนุญาต”

เหตุผลที่ฮ่องเต้หลังเหวินรับลูหลินเป็นพระธิดาบุญธรรม เป็นที่ทราบกันดีว่า ในวัยเด็กนางทำให้วังหลวงต้องซ่อมแซมท้องพระโรงถึงสิบเจ็ดครั้ง และซ่อมประตูวังนับครั้งไม่ถ้วน นี่ยังไม่ได้นับกระถางต้นไม้กับสิ่งของเล็กน้อย แต่สูงค่า ฮ่องเต้หลังเหวินผู้เจ้าเล่ห์มากแผนการต้องยอมแพ้และรับนางเข้าวังเพื่อแต่งตั้งเป็นองค์หญิง พระองค์หวังว่าภายใต้การอบรมเลี้ยงดูจากของเขา

ชื่อยเงิน จะทำให้ตัวป่วนลดความป่วนลงบ้าง

ลู่อลินจึงย้ายเข้าไปอยู่ในวังหลวง อ่องหลังอื่กับพระชายาลีทรูพร้อม
ฝาแฝดคู่อเล็กย้ายไปอยู่เมืองหลง ศูนย์กลางการค้าของอาณาจักรเปยเปียน
ทั้งสองจะกลับมาเยี่ยมนางเดือนละครึ่ง ซึ่งทุกครั้งก็ถูกนางขอร้องให้พาออก
ไปเที่ยวนอกวัง แต่หลังๆ มานี้นางขอร้องให้พาไปชายแดนที่ห่างไกล หลังอื่
ไม่อาจทำตามความต้องการของนางได้เพราะเขาหวงบุตรสาวนั่นเอง

“ท่านพ่อ แล้วข้าควรทำอะไรเจ้าคะ ข้าไม่อยากฝันเหมือนเดิมอีกแล้ว”
ลู่อลินรู้ว่าบิดาแค่เลี้ยงทำให้เสียงี่ยมไปอย่างนั้นเอง ขอเพียงนางอดอ้อนสักหน่อย
ก็พอแล้ว

ท่านชายลู่จื่อ ฝาแฝดของลู่อลินที่เดินเข้ามาในห้องได้ยिनนางเล่าเรื่อง
ความฝัน จึงเสนอวิธีการให้นางสาวฝาแฝด “หลินเออร์ เจ้าก็ลองไม่นอนดูสิ
จะได้ไม่ต้องฝัน”

ลู่อลินแลบลิ้นปลิ้นตาใส่พี่ชายฝาแฝดทันที
ลี้ทรูผู้เป็นมารดาตีแขนบุตรสาวเบาๆ เพื่อตักเตือนไม่ให้เสียกิริยา
หลังอื่จึงก้มลงกระซิบข้างหูพระชายาตัวป่วนของตัวเอง “ตอนเจ้าอายุ
เท่านาง ไม่ใช่แค่แลบลิ้นนะ แต่เจ้าทั้งปีนกำแพง แอบมองบุรุษ สร้างความ
ป่วนไปทั่วเมืองหลง และยิ่งวิ่งเข้าออกร้านสุรา เจ้าจำไม่ได้หรือ”

ลี้ทรูยิ้มหวานแล้วกระซิบตอบเขา “คืนนี้...”
หลังอื่ได้ยินคำว่า ‘คืนนี้’ ก็ตื่นตัวทันที ถึงมีลูกสี่คนแล้ว เขาก็ยังมีอีก
ได้ จึงรีบขยับเข้าไปใกล้ลี้ทรูมากขึ้นเพื่อฟังคำที่ล่อลวงผู้คน

“คืนนี้...ท่านนอนนอกห้องเถอะ” เอ่ยจบลี้ทรูก็จูงมือลู่อลินไปยังตำหนัก
สองเฮา

“...” หลังอื่กะพริบตาปริบๆ มองตามทั้งสองคน
“ท่านพ่อได้นอนนอกห้องอีกแล้วหรือขอรับ” ท่านชายลู่จื่อเคยชิน
เสียแล้ว มารดาชอบทำเป็นนอนใสบิดา แต่สุดท้ายก็ยอมให้บิดาเข้าห้องอยู่ดี
ถึงบิดาจะรู้ว่าเป็นเช่นนั้นก็ยังตามมั่งอุมารดาทุกครั้ง ไม่เคยเมื่อหรือว่าคาญเลย

“แม่มีภูเขามาตั้งอยู่ตรงหน้า พ่อก็จะข้ามไปให้ได้” หลังอึดติดลินใจจะป็นหน้าต่าง

“ลูกเอาใจช่วยขอรับ”

หลังอึดตบ่าลูจื้อ รับรู้ได้ถึงความหวังโย แล้วรีบเดินตามลีหรงกับลูหลินไป เขาารู้สึกใจคอไม่ดียามที่พวกนางอยู่ห่างสายตา เพราะเขาก็บอกไม่ได้ว่าระหว่างมารดากับบุตรสาว ใครเป็นตัวป่วนมากกว่ากัน

ท่านชายลูจื้อส่ายหน้าพร้อมด้วยรอยยิ้มกับความน่ารักของบิดา ผ่านไปหลายสิบปีแล้ว แต่บิดาก็ยังรักมารดาไม่เสื่อมคลาย ชีวิตคู่ของท่านทั้งสองเต็มไปด้วยเรื่องราวสนุกสนานและซาบซึ้งตรึงใจผู้คน

องค์ชายจินหลง โอรสองค์โตของฮ่องเต้หลังเหวินกับฮ่องเฮาอยู่เงิน

เดินเข้ามาหาท่านชายลูจื้อผู้เป็นสหายร่วมเรียนมาตั้งแต่เล็ก “แผนการเตรียมพร้อมแล้ว วันที่มีงานคัดเลือกคูให้ลูหลิน พวกเราจะเปิดทางลับให้นางออกไป”

พวกเขาสามคนคือ องค์ชายจินหลง ท่านชายลูจื้อ และองค์หญิงลูหลิน วางแผนจะทำให้ความฝันของลูหลินสิ้นสุดเสียที โดยการส่งนางไปหาหมอดูเทวดาที่นอกวัง ซึ่งเล่าลือกันว่ามีญาณทิพย์มองเห็นอนาคตได้

ลูจื้อจ้างหมอดูปลอมไว้ เพื่อให้หมอดูบอกลูหลินให้เลิกสนใจความฝันอันเหลวไหล นางจะได้เลิกพยายามหนีออกจากเมืองหลวงไปยังชายแดนตามลำพัง เพราะหากนางหนีออกไปได้ย่อมอันตรายอย่างยิ่ง อันตรายต่อทุกสรรพสิ่ง ยกเว้นตัวนางเอง

“ข้าให้เงินหมอดูเทวดาไปแล้ว แคร่ขอให้เสด็จลู่ฮ่องเต้จัดงานคัดเลือกคูให้หลินเอ๋อร์ วันนั้นก็คือวันลงมือของเรา อาศัยช่วงเวลาอุ่นวยให้นางหนีออกไป” ลูจื้อวางแผนร่วมกับจินหลง รับรองว่าไม่มีทางผิดพลาด พวกเขาหวังว่าเมื่อลูหลินได้พบหมอดูและตัดใจจากบุรุษในฝันของนางแล้ว ทุกอย่างจะกลับมาสงบสุขเสียที เพราะตั้งแต่ที่ลูหลินคิดหนีออกจากวัง ฮ่องเต้ก็ส่ง

องค์รักษ์คอยเฝ้าติดตามนางอย่างเข้มงวด ตัวป่วนลู่อุบลินก็สรรหาหนทางหนี
ได้แปลกและพิสดารมากขึ้น จนวังหลวงวุ่นวายไปหมด
จินหลงพยักหน้า เขาเองก็คาดหวังเช่นเดียวกับลู่อุบลิน

หนึ่งเดือนต่อมา จากความช่วยเหลือขององค์ชายจินหลงกับท่านชาย
ลู่อุบลิน ลู่อุบลินก็สามารถหนีออกจากวังหลวงได้อย่างเรียบร้อยและงดงาม
นางรีบตรงไปที่ตรอกมีชื่อแห่งนั้นทันที ตรอกนี้มีชื่อว่า ‘ตรอกแห่งการ
เรียนรู้อู๋’ ผู้คนทั้งเมืองหลวงต่างพูดถึงหมอดูเทวดาผู้หนึ่งว่ามีญาณทิพย์มองเห็น
อนาคต ลู่อุบลินต้องรู้ให้ได้ว่าบุรุษในฝันของนางเป็นใคร เขาอยู่ที่ใด และ
เกี่ยวข้องกับนางอย่างไร

ขณะที่ลู่อุบลินเดินเข้าไปในตรอก ทันใดนั้นท้องฟ้าก็มีดลวงกะทันหัน นาง
เงยหน้าขึ้น เห็นเมฆดำเคลื่อนมารวมกันตรงที่นางยืนอยู่ ท้องฟ้ามีดลวง
คล้ายฝนกำลังจะตกหนัก เมฆดำเคลื่อนไป ตรงกลางปรากฏช่องให้แสงสว่าง
ส่องลงมา แสงจ้าส่องเข้าตาทำให้นางต้องก้มหลบพลาบหลับตา เพื่อให้หายจาก
อาการตาพร่ามัวและหน้ามืด

ครู่หนึ่งผ่านไป เมื่อลู่อุบลินลืมตาขึ้น แสงสว่างจาก็หายไปแล้ว นาง
กะพริบตาปริบๆ พร้อมกับใช้ความคิดจัดการกับความรู้สึกแปลกประหลาด
อย่างรวดเร็ว ที่นั่นคือที่ใดกัน เหตุใดจึงไม่คุ้นเคย นางรีบเดินย้อนกลับไปดูป้าย
ชื่อตรอก ปรากฏว่าป้ายนั้นหายไปแล้ว

“ท่านป้า ที่นี่คือที่ใดหรือ” นางเข้าไปถามท่านป้าที่ขายชาลาเปา ท่านป้า
มองนางโดยไม่ยอมตอบคำถาม นางจึงหันไปถามคนอื่นๆ ก็ไม่มีผู้ใดให้
คำตอบแก่นาง หรือคำถามของนางแปลกเกินไป

“มีอะไรให้ข้าช่วยหรือไม่” เสียงของบุรุษผู้หนึ่งดังมาจากด้านหลังของ
ลู่อุบลิน

นางหันหน้ากลับไปก็เห็นคุณชายหน้าตาดียืนยิ้มให้นางอยู่ การแต่งกาย
ภูมิฐาน ดูมีฐานะ รูปร่างสูง สายตามีเสน่ห์ดึงดูด รอยยิ้มเจ้าเล่ห์หน้าหลงไหล

ทำให้นางลืมนไปเสียสนิทว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่

“แม่นาง มีอะไรให้ข้าช่วยหรือไม่” เขาถามย้ำอีกครั้ง

ลูทลินได้สติก็อยากตีตัวเองนั้ก แต่ได้พบบุรุษหน้าตาดี เหตุใดสติจึงหลุดลอยไปเสียได้ เหลวไหลแล้ว หากมารดา รู้เข้าต้องสั่งให้นางคัดลอกคุณธรรมของสตรีร้อยจบเป็นแน่ “เออ... คือ... ข้าหลงทาง”

ฉีเจิ้งมองสตรีตรงหน้าด้วยความสนใจ นางบอกคนแปลกหน้าว่าตัวเองหลงทาง ช่างไว้ใจคนง่ายเหลือเกิน

หน้าตาางตงามโดดเด่น ดวงตาสดใส ให้ความรู้สึกดั่งดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ ยามที่นางยิ้มยิ้ม หัวใจของเขาก็คล้ายจะหยุดชะงักไปครู่หนึ่งแล้วเต้นแรงขึ้นอย่างห้ามไม่ได้ เขายิ้มตามนางอย่างเลื่อนลอย ความเป็นสิ่กเช่นนั้นไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

“บ้านของเจ้าอยู่ที่ใดหรือ ข้าจะไปส่ง”

“วังหลวง” ลูทลินอยากถามเขาว่ายินดีจะมาเป็นราชบุตรเขยหรือไม่ เมื่อเขายิ้มตอบ รอยยิ้มของนางก็ยิ่งเจิดจ้าขึ้น

ฉีเจิ้งมองนางอีกครั้งอย่างพิจารณา หรือว่านางคิดจะถวายตัว เช่นนั้นก็น่าสนใจ “รถม้าของข้ากำลังจะผ่านไปทางวังหลวงพอดี หากไม่รังเกียจเชิญแม่ นางขึ้นรถม้า ข้าจะพาไปส่ง ข้าแซ่ฉี มีนามว่าเจิ้ง”

หัวหน้านองครักษ์เจินผู้ติดตามถวายอารักขาฮ่องเต้ อยากเตือนสตรีน้อยหน้าตาางตงามผู้นี้เหลือเกินว่าอย่าไว้ใจคนแปลกหน้าเพียงเพราะหน้าตาอันหล่อเหลาเป็นอันขาด โดยเฉพาะความหล่อเหลาที่มาจากมรอยยิ้มของบุรุษผู้นี้

ฉีเจิ้งคือฮ่องเต้องค์ปัจจุบันของอาณาจักรฉี องค์หญิงฉีลี่เจิน พระชนินุชฎาเรียกพระองค์ว่าฮ่องเต้ตัวร้าย

พระบิดาของฮ่องเต้ฉีเจิ้งมีพระนามว่าฉีหยวน

หนึ่งปีก่อนองค์ฉีหยวนทรงสละบัลลังก์ให้องค์ชายใหญ่ฉีเจิ้งสืบต่อ เพราะทรงประสงค์จะพาสองสาวที่เหลือเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดินตามที่

นางปรารถนา และยังมีอีกจุดประสงค์หนึ่งซ่อนไว้

ลู่อุบลินหนึ่งคิด แม้ต้องใช้ความคิด แต่รอยยิ้มยังคงอยู่ นางคงจะสืบทอดความใจง่ายมาจากมารดา เพราะมารดาของนางตกลงแต่งงานกับบิดาตั้งแต่พบกันครั้งแรก เวลานั้นนางกำลังจะขึ้นรถม้าของบุรุษที่นางได้พบเป็นครั้งแรกเช่นกัน

นางบอกตัวเองว่าเธอดูไม่เหมือนโจรผู้ร้ายเลยสักนิด ให้เขาไปส่งนางคงไม่เป็นไร ได้ยินเขาพูดว่า ‘หากไม่รังเกียจ’ นางอยากตอบกลับไปว่า ‘ยินดีมาก คุณชายผู้หล่อเหลา’

ฉีเจิ้งยิ้มขณะที่มองนางอย่างสนุกสนาน เขาลองหยิ่งเชิงบอกนามจริงของตัวเองไป ทว่านางกลับไม่แสดงอาการตื่นตกใจ หรือแม้แต่พระนามของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน... นางยังจำไม่ได้ แล้วคิดจะถวายเป็นของขวัญหรือ ช่างน่าสนใจนัก

“เจ้าชื่ออะไร” เขายิ้มเพื่อล่อลวง พร้อมกับเลิกคิ้วเล็กน้อยเพื่อโปรยเสน่ห์ หัวใจจะโหมหัวใจสตรีตรงตามตรงหน้า

“ข้าชื่อลู่อุบลิน” นางยิ้มกว้างตอบเขาทันที แม้แต่ดวงตาก็ยิ้มไปด้วย

และแล้วลู่อุบลินผู้สืบทอดความใจง่ายมาจากมารดาที่ขึ้นรถม้าของคนแปลกหน้า ด้วยเหตุผลที่บอกตัวเองว่าเธอหน้าตาหล่อเหลาเกินกว่าจะเป็นโจรร้าย

“ดีมีชาก็หนอยเถิด เจ้าคงกระหายน้ำ” ฉีเจิ้งยื่นถ้วยชาให้นางพร้อมรอยยิ้ม

ลู่อุบลินไม่ได้คิดอะไรเพราะนางไม่วางคิด ในใจนึกชื่นชมเขายิ่งนัก นางจึงยื่นมือไปรับถ้วยชาด้วยความใจง่ายก่อนจะดื่มอีกๆ

“ขอบคุณมาก” นางยื่นถ้วยคืนให้เขาพร้อมกะพริบตาปริบๆ ด้วยความซาบซึ้ง

“เจ้าคิดจะไปวังหลวงเพราะเหตุใดหรือ” ฉีเจิ้งกำลังรอเวลาให้ยานอนหลับออกฤทธิ์ ไม่ใช่ว่ามีจุดประสงค์จะทำมิติมิร้ายนางแต่อย่างใด เพียงแค่เล่นสนุกเบาๆ เท่านั้น

“ที่วังหลวงมีห้องเตี้ยๆ ข้าจะไปหาห้องเตี้ย” ลูหลินคิดว่าตัวเองคงเลอะเลือนกับสิ่งที่เกิดขึ้น กลับไปที่วังหลวงและขอภัยโทษต่อเสด็จพ่อห้องเตี้ยก่อนดีกว่า

‘ข้าก็นั่งอยู่ตรงนี้อย่างไรละ เจ้าจะไปหาใครอีกหรือ หลินเออร์ ที?’ ฉีเจิ้งยังสนใจนางมากขึ้น

หนึ่งรตมาไปได้เกือบหนึ่งเค่อ¹ ลูหลินก็เริ่มง่วงนอน สติของนางเริ่มเลือนราง ดวงตาสองข้างของนางปิดไปครึ่งหนึ่งแล้ว นางเห็นว่าเขากำลังยิ้มและพยักหน้า แต่ไม่เข้าใจว่าเขาตั้งใจเรื่องอะไร ครู่ต่อมาร่างกายของนางก็เริ่มหมดแรง แล้วนางก็หมดสติไป

“นอนหลับพักผ่อนให้สบายนะ หลินเออร์” ฉีเจิ้งลูบแก้มนางอย่างแผ่วเบา ความมดงามของนางเรียกได้ว่าลุ่มบ้านลุ่มเมือง แต่ลองให้นางพิสูจน์ตัวเองสักหน่อยเถอะ แล้วเขาค่อยพานางเข้าวังตามความตั้งใจของนาง

หัวหน้าองครักษ์เงินถอนหายใจออกมา หากให้เหล่าขุนนางทราบว่าจะห้องเตี้ยว่างานอนหลับสตรีผู้หนึ่งเพื่อพานางไปยังสถานที่แห่งนั้น คงมีฎีกาแนะนำมาอีกหลายร้อยฉบับเป็นแน่ เฮ้อ...

รตมาวังมาหยุดที่หน้านางโลมชื่อดังของเมืองหลวง ‘หอหมิ่นบุปผา’

“หัวหน้าองครักษ์เงิน เจ้ารออยู่ตรงนี้” ฉีเจิ้งอุ้มหญิงงามที่สลบไม่ได้สติไว้ ยิ้มพร้อมกับมองนางอย่างอ่อนโยน

หัวหน้าองครักษ์เงินเป็นองครักษ์ของห้องเตี้ยพระองค์ก่อน เมื่อห้องเตี้ยฉีเจิ้งขึ้นครองบัลลังก์ เขาก็ถวายความจงรักภักดีและติดตามใกล้ชิดห้องเตี้ย ฉีเจิ้ง เขารู้จักพระองค์ดี หากพระองค์มีรอยยิ้มอบอุ่นอ่อนโยน แสดงว่ามีแผนร้ายนำกลัวซ่อนอยู่ แม้จะนึกถึงคุณธรรมอยู่บ้าง แต่เขาก็ทำได้เพียงโค้งกายต่ำรับคำสั่งเพื่อรักษาตัวรอดจากแผนร้ายนั้น

¹ เค่อ เทียบเท่ากับ 15 นาทีโดยประมาณตามเวลาสากล ในหนึ่งวันมีทั้งหมด 100 เค่อ ในแต่ละชั่วยามมีทั้งหมด 8 เค่อ

“พะยะค่ะ”

ฉิเจ็งอุ้มลูหลินเข้าไปในหอหมั้นบุปผาท่ามกลางสายตาของบุรุษเจ้าชู้
ที่จ้องมองลูหลินอย่างเสียวร่ายท พกฉิเจ็งจ้องกลับไป พวกเขาจึงทำเป็นมองไป
ทางอื่น

แม่เล่าผู้ดูแลหอนางโลมอายุราวสามสิบปลายๆ เดินขนาดเข้ามาหา
พลางยิ้มให้เขาอย่างคุ้นเคย

“นายท่านเจ้จี้ วันนี้ให้เพยเซียงมาปรนนิบัติเหมือนเดิมหรือไม่เจ้าคะ”
แม่เล่าไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่เพราะเขาจำหน้า นางจึงต้อนรับเขาอย่างดี และ
ยกให้เป็นแขกพิเศษของที่นี่

ฉิเจ็งเคยมาที่แห่งนี้หลายครั้งเพื่อมาฟังเพยเซียงเล่นพิณ นางขายศิลปะ
แต่ไม่ขายตัว

“ข้าพาหญิงงามมาแนะนำให้เจ้า” ฉิเจ็งพูดกับแม่เล่าในขณะที่ก้มมองคน
ที่อยู่ในอ้อมอก

แม่เล่ามองสตรีที่นายท่านเจ้จี้อุ้มอยู่ แม่จะเห็นเพียงใบหน้าด้านข้างก็รู้
ว่านางเป็นหญิงงามผู้หนึ่ง นายท่านเจ้จี้พานางมาขายไม่เสียดายแยะหรือ “นาย
ท่านจะขายนางหรือเจ้าคะ”

“ข้าจะขายนาง และจะซื้อนาง เจ้าจะให้นางไปปรนนิบัติผู้อื่นไม่ได้ นาง
ต้องปรนนิบัติข้าเท่านั้น”

แม่เล่ายังไม่เข้าใจมากขึ้น หากทำตามที่นายท่านเจ้จี้ว่ามา ไม่สู้เก็บนาง
ไว้ที่จวน ดีกว่าลำบากพานางมาขาย แล้วก็มาหานางที่นี่ เช่นนี้ไม่ควรเรียกว่า
‘ขาย’ น่าจะเรียกว่า ‘ฝาก’ มากกว่า

“จัดห้องส่วนตัวให้นางอยู่ ต้องเป็นห้องที่เข้ามาค้ำกับนางได้ และเจ้า
ต้องให้คนเฝ้านางไว้ตลอดเวลา ข้าจะจ่ายเจ้าเดือนละห้าสิบตำลึง เจ้าต้องดูแล
นางให้ดี ฝึกนางเหมือนที่เจ้าฝึกคนของเจ้า แต่ห้ามให้บุรุษอื่นเห็นก็ห้ามเด็ดขาด”
แม้แต่การเปิดเผยใบหน้าให้บุรุษอื่นเห็นก็ห้ามเด็ดขาด”

แม่เล่าจะยังไม่เข้าใจจุดประสงค์ของนายท่านเจ้จี้ แต่เงินห้าสิบตำลึง

ก็ทำให้นางพอใจ “ได้เจ้าคะ เชิญตามเข้ามา” แม่เล่าเดินนำขึ้นไปบนชั้นสอง
ฉีเจิ้งวางถ้วยหลินลงบนเตียงด้วยความทะนุถนอม

แม่เล่ารีบเข้าไปห่มผ้าให้นาง แล้วปิดม่านเตียงอย่างเรียบร้อย “นาย
ท่านจะเรียกเฟยเซียงมาหรือไม่เจ้าคะ”

เมื่อฉีเจิ้งพยักหน้า แม่เล่าจึงรีบวิ่งออกไปเรียกเฟยเซียงให้มาปรนนิบัติ
นายท่านเจิ้งที่ห้องด้านข้าง

“หลินเออร์ วันนี้พักผ่อนให้สบาย อีกเจ็ดวันข้าจะมาหาเจ้าอีกครั้ง”
ฉีเจิ้งยิ้มให้คนที่กำลังนอนหลับไม่รู้เรื่องรู้ว่าตอนนี้ตัวเองถูกขยี้ให้ห
นางโลมเสียแล้ว หากตื่นขึ้นมาและยังควบคุมสติไว้ได้ก็คงแปลกนัก

เขาล้างให้ห้องครุฑกลับคอยดูแลและคุ้มกันนางแล้ว การมีสถานที่ลับกับ
สตรีตรงงามก็น่าตื่นเต้นดีไม่น้อย ฉีเจิ้งเดินออกจากห้องด้วยความรู้สึกคาดหวัง
และรอคอย

‘หลินเออร์ เจ้าต้องเป็นของข้าทั้งร่างกายและหัวใจ’

สอง

เพราะความใจง่ายโดยแท้

ลู่อลินตื่นขึ้นมาพร้อมอาการปวดศีรษะ นางพยายามรื้อฟื้นความทรงจำ ก็นึกถึงบุรุษหน้าตาหล่อเหลาผู้นั้น เขาบอกว่าจะพานางไปส่งวังหลวง แต่เหมือนนางจะหลับไประหว่างทาง ลู่อลินมองสำรวจรอบๆ ห้อง ที่นี่ตกแต่งด้วยสีลันสไต การจัดเตียงนอน ตู้ และข้าวของต่างๆ ล้วนคล้ายกับ... หอนางโลม!

ลู่อลินลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ เหตุใดนางจึงตื่นขึ้นมาในหอนางโลมได้เล่า

“ตื่นแล้วหรือ” สตรีผู้หนึ่งเปิดประตูเข้ามาพร้อมด้วยถาดอาหาร

ลู่อลินหันไปตามเสียงก็เห็นสตรีที่เลยวัยแรกรุ่งไปแล้ว แต่นางยังคงงดงามน่ามองอยู่ การแต่งกายของนางไม่ต้องบอกก็รู้ว่าทำอาชีพอะไร เพราะลู่อลินเคยแอบหนีออกจากวังหลวงไปเปิดหูเปิดตาที่หอนางโลมนับครั้งไม่ถ้วน

“ท่านเป็นใคร” ลู่อลินเดินถอยหลังไปสองก้าว

แม่เลี้ยงเดินประชิดเข้าไปหนึ่งก้าว “ข้าชื่ออะไรไม่สำคัญ นับจากนี้เจ้าต้องเรียกข้าว่าแม่ฮวน” แม่เลี้ยงยิ้มอย่างเป็นมิตร

“ท่านดู... ไม่เหมือนมารดาของข้าเลยสักนิด” ลู่อลินถอยหลังไปอีกก้าว

หนึ่ง จะให้นางเรียกคนแปลกหน้าว่าแม่ได้อย่างไร ต่อให้สตรีอื่นจะงดงามเพียงใดก็ไม่อาจสู้มารดาของนางได้หรอก บิดาของนางสอนมาเช่นนี้

“ทุกคนที่นี้เรียกข้าว่าแม่ฮวน เจ้าอยู่ที่นี้ก็ต้องทำตามกฎ” แม่ฮวนเดินประชิดนางเข้าไปอีกก้าว

“ท่านเห็นคุณชายที่มากับข้าหรือไม่” ลูหลินเริ่มปวดศีรษะอีกครั้ง ก่อนจะยกมือขึ้นนวดขมับทั้งสองข้าง

“เจ้าคงหมายถึงนายท่านเจิ้ง เขากลับไปแล้วละ แต่อีกเจ็ดวันจะมาใหม่ ในระหว่างนี้เจ้าต้องเชื่อฟังข้า ข้าจะเปลี่ยนให้เจ้าเป็นบุปผางามแย้มบานนำหลงไหล” นายท่านเจิ้งให้เงินนางไว้ร้อยตำลึงเป็นค่าอาหารและค่าใช้จ่ายของสตรีน้อยนางนี้ ไม่รวมกับค่าจ้างอีกเดือนละห้าสิบตำลึง

ลูหลินพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่แม่ฮวนพูด “คุณชาย... คือข้าหมายถึงนายท่านเจิ้ง เขาขายข้าให้ท่านหรือ” นางอยากได้ยินคำตอบว่า ‘ไม่’ จากแม่ฮวน

แม่ฮวนยิ้มกว้างก่อนจะตอบนาง “ถูกต้องแล้ว”

ลูหลินถอยหลังชนขอบเก้าอี้จนล้มลงนั่ง จิตใจผิดหวัง ภายหมดเรี่ยวแรง เขา... หลอกพานางมาขาย แล้วก็กลับมาซื้อตัวนาง ลูหลินหลับตาพลางตบแก้มตัวเองสองครั้ง เพื่อว่าเป็นความฝัน นางจะได้ตื่น ตบแล้วและเจ็บแล้ว แต่ก็หาได้มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปไม่

แม่ฮวนรีบวางถาดอาหารแล้วเข้ามาจับมือนางไว้ “อย่าตีตัวเองสิ เดี่ยวแก้มนุ่มๆ นี้จะซ้ำหมด นายท่านเจิ้งคงไม่พอใจที่ต้องล้มผัสแก้มที่มีรอยข้า”

“...” ลูหลินอยากหลั่งน้ำตา นี่นางกลายเป็นคนникаไปแล้วหรือ ความใจง่ายนำหายนะมาให้โดยแท้

“กินอะไรก่อนเถอะหลินหลิน ผอมมากไปก็จะไม่เต็มไม้เต็มมือ มาๆ ข่ายกอาหารมาให้เจ้าแล้ว” แม่ฮวนจูงมือลูหลินไปที่โต๊ะกลมตรงกลางห้อง

‘หึๆ’ ลูหลินได้แต่หัวเราะทั้งน้ำตาอยู่ในใจ ‘หลินหลินอะไร เต็มไม้เต็มมืออะไรกัน ข้าเป็นองค์หญิงเชียวนะ!’

แม่ฮวนเห็นลู่อลินทำหน้าที่โมโหก็รีบรินชาให้อย่างเอาใจ การจะทำให้เด็กสาวกลายเป็นหญิงสาวทรงเสน่ห์ที่ภักดีต่อหอนางโลมได้ต้องหลอกให้ไว้วางใจแม่เล่าเสียก่อน “หากไม่กินก็จะหมดแรง พอหมดแรงแล้วคิดจะทำสิ่งใดก็ทำไม่ได้อย่างใจคิด”

ลู่อลินหลับตาพร้อมสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อข่มอารมณ์ที่คุกรุ่น ฉีฉิ่งหักหลังความหลงใหลของนาง น้าโมโหนัก! เขากลับมาเมื่อไรจะต้องได้รับการแก้แค้นอย่างแน่นอน นางขอสัญญาต่อหน้าความใจง่ายของตัวเองไว้ ณ ที่แห่งนี้

แม่ฮวนเห็นลู่อลินลืมตาขึ้นมาพร้อมรอยยิ้ม จึงยิ้มตามด้วยความพอใจ ดูแล้วคงจัดการได้ไม่ยากนัก “มาๆ กินข้าวก่อน”

ลู่อลินพยักหน้าขอบคุณแม่ฮวน แล้วจับตะเกียบเพื่อจะกินข้าว นางมีแผนการแก้แค้น แต่ก่อนจะลงมือต้องทำให้คนพวกนี้ตายใจเสียก่อน “พวกเจ้าบังอาจมากที่มาลอบคุมคนอย่างข้า”

ลู่อลินกินข้าวไปพลางวางแผนไปพลาง ตัดหนี่บุญคุณต้องทดแทน มีหนี่แค้นต้องแก้แค้นให้สาสม

“กินให้มากๆ อิ่มแล้วข้าจะพาไปแนะนำให้รู้จักกับคนอื่น” แม่ฮวนคืบกับข้าวจั้วนางอย่างเอาใจใส่ เหมือนกำลังเลี้ยงเนื้อไว้เป็นเหยื่อชั้นดี เสียตายที่นางเป็นคนของนายท่านเจิ้ง จึงใช้ทำกำไรเข้าหอไม่ได้ แต่ก็ช่างเถอะ ได้เงินเดือนจากการให้นางอยู่ที่นี่ และเงินสามก้อนที่ตกลงกันไว้ว่าจะจ่ายให้อีกสามครั้งก็คุ้มค่าไม่น้อย

ยามชื่อ²

แม่ฮวนพาลู่อลินไปศึกษาการทำงานของหญิงคณิกาในหอ พวกนางล้วนงดงามและงดงามมาก โดยเฉพาะคนที่みなว่าเพยเซียง นางดูสงบนิ่งและลึกลับ คงมีบุรุษหลายคนหลงเสน่ห์เป็นแน่

² ยามชื่อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. - 10.59 น.

หอนางโลมนี้มีชื่อ่ว่าหอทมิ้นบุปผา เป็นชื่อที่ไม่คุ้นหูเอาเสียเลย นางไปมาทุกหอนางโลมในเมืองหลวงแล้ว เหตุใดจึงไม่มีชื่อหอทมิ้นบุปผาอยู่ในความทรงจำหนอ ลูทลินครุ่นคิดก่อนจะเอ่ยถามด้วยความสงสัย “หอนางโลมแห่งนี้เพิ่งตั้งใหม่หรือ”

“ข้าสร้างที่นี่มาห้าปีแล้ว” แม่ฮวนคอยตอบคำถามของนางด้วยความเต็มใจ

ลูทลินเริ่มคิดถึงบางสิ่งบางอย่างที่ไม่น่าเป็นไปได้ นางตัดสินใจถามคำถามสำคัญ “ราชวงศ์ที่ปกครองอาณาจักรนี้คือราชวงศ์ใด”

แม่ฮวนมองลูทลินอย่างประหลาดใจ หรือนางจะความจำเสื่อมจากการถูกวางยานอนหลับ สงสัยว่านายท่านเจิ้งคงใช้ยาแรงไปกระมัง “ราชวงศ์นี้ฮ่องเต้พระองค์นี้เป็นฮ่องเต้องค์ที่สี่”

ลูทลินได้ฟัง ร่างก็ชวนเซจนไปชนกับเสาไม้ แม่ฮวนรีบเข้ามาประคอง เพราะกลัวร่างกายของอีกฝ่ายจะบอบช้ำ

“หลินหลิน เป็นอะไรไป”

ลูทลินไม่ยอมรับความจริง นางไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองอยู่ผิดเวลา นางไม่อยากจะเชื่อว่าการข้ามเวลาจะมีอยู่จริง เคยมีเหตุจากอาณาจักรอันไกลโพ้นเล่าให้นางฟังเรื่องการข้ามเวลา นางได้แต่หัวเราะเพราะไม่เชื่อ

“ข้าขอกลับไปพัก รู้สึกจะปวดหัวขึ้นมาอีกแล้ว” ลูทลินฝืนยิ้มให้แม่ฮวน แล้วรีบเดินกลับห้องของตัวเอง นางเดินชนเสาไม้ต้นถัดไปเหมือนคนไร้สติ แม่ฮวนมองตามนางอย่างเป็นห่วง

‘ราชวงศ์จี... อยู่ช่วงเวลาใดในหน้าประวัติศาสตร์’

ลูทลินคิดจนปวดศีรษะก็คิดไม่ออกจึงเลิกคิด แล้วกลับมาวางแผนการ ‘แก้แค้น’ นายท่านเจิ้งต่อ นางจะข้ามเวลามาจริงหรือไม่ หรือจะกลับบ้านเมืองอย่างไร เอาไว้ให้นางแก้แค้นนายท่านเจิ้งให้เรียบร้อย แล้วหนีออกจากหอนางโลมไปที่วังหลวง นางก็จะรู้ความจริงเอง บางทีเขาอาจจะจ้างคนพวกนี้ให้แต่งเรื่องหลอกนางก็เป็นได้ ว่าแต่เขาทำเรื่องเหล่านี้เพื่ออะไรกัน... สนุกนักหรือ!

ยามซวี³

แม่ฮวนเคาะประตูเรียกลู่อลิน เพื่อพานางไปดูว่าหญิงคนไหนในหอ นางโลมทำงานกันอย่างไร “ข้าจะพาเจ้าไปดูคนอื่นทำงาน”

“แล้วนั้นอะไร” ลู่อลินมองผ้าโปร่งสีขาวในมือของแม่ฮวน

“เอาไว้ปกปิดใบหน้าของเจ้า” นายท่านจึงสั่งแม่ฮวนไว้ว่าห้ามบุรุษใดแตะต้องและมองใบหน้าของลู่อลินเป็นเด็ดขาด

“หากข้าไม่ไปเล่า” ลู่อลินคิดว่าคนที่ เป็นแม่เลี้ยงย่อมต้องทะนุถนอมหญิงสาวที่จะใช้เป็นสินค้าไม่ให้มีรอยขีดข่วนเพื่อให้แขกพอใจ

“หากเจ้าไป ข้าจะไม่ให้คนเดินตามเจ้า แต่ห้ามออกนอกหอแห่งนี้เท่านั้น” แม่ฮวนเปิดหอนางโลมมาหลายปี นางมีวิธีจัดการคนทุกรูปแบบภายนอกของแม่ นางน้อยผู้นี้ดูเป็นคนเอาเรื่องอยู่ ยิ่งบังคับก็จะยิ่งดี ต้องให้อิสระแก่บางบ้าง ให้นางได้เดินอย่างมีอิสระอยู่ในหอแห่งนี้ หากนางคิดหนีก็คงทำได้แค่คิด เพราะนอกจากคนของหอนางโลมที่เฝ้าอยู่ ยังมีคนของนายท่านเจ้าเฝ้าอยู่รอบๆ หอนางโลมอีกจำนวนหนึ่ง

ลู่อลินคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบตกลง เพราะนางต้องการสำรวจเส้นทางหลบหนีไว้หลังจากแก้แค้นนายท่านเจ้าแล้ว และนางต้องการอาวุธมาเตรียมไว้ด้วย มารดาสอนว่าอาวุธที่ดีที่สุดคือมารยาของสตรี แต่ถ้าเวลานี้นางใช้มารยากับนายท่านเจ้าก็เสี่ยงจะถูกเขาจับกินได้ง่าย ทางที่ดีควรเตรียมของมีคมไว้ป้องกันตัวจึงจะน่าวางใจ

ลู่อลินเดินลงไปชั้นล่างของหอนางโลม มีสาวงามที่เป็นลูกๆ ของแม่ฮวนกำลังรินสุราให้บรรดาแขกเหรื่ออย่างแนบชิด

“นายท่าน ดื่มอีกสักจอกสิเจ้าคะ”

หญิงคนไหนนางหนึ่งออกต้อนรับบุรุษวัยเกือบชราให้ดื่มสุราเพื่อมอมเมาหวังรีดไถเงินทองโดยง่าย แต่บุรุษวัยเกือบชราผู้นั้นกลับจ้องมองแต่นักดนตรี

³ ยามซวี คือช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น.

หญิงที่ดังมากกว่าใครในที่นี้ นางก็คือเพยเซียง หญิงงามที่ชายแต่ศิลปะไม่ขายร่างกายนั่นเอง

“ให้หนักดนตรีหญิงมารินสุราให้ช้า” เขาผลักจกสุราออก แล้วจับจ้องแต่เพยเซียงด้วยสายตาทะเยอทะโลม

“แต่นายท่านเจ้าคะ นางเป็นนักดนตรี เล่นแต่ดนตรีและฟ้อนรำ ไม่ได้ปรนนิบัติแขกเจ้าคะ”

“เจ้าไม่รู้หรือว่าข้าเป็นใคร ไปเรียกนางมาให้ช้าเดี๋ยวนี้” เขาลุกขึ้นแล้วชี้นิ้วไปที่เพยเซียง ใบหน้าอ้วนกลมแดงก่ำด้วยฤทธิ์ของสุรา

“แต่ว่า...” หญิงคนิกานางนั้นไม่กล้าขัดใจลูกค้า แต่ก็ไม่กล้าเรียกเพยเซียงมาเช่นกัน

ลูหลินทนไม่ได้ เพราะนางต้องการช่วยเพยเซียงและไม่ชอบคนอวดเบ่งนางจึงเดินไปที่โต๊ะแล้วนั่งลง โดยไม่รอให้ใครเชิญ “ข้าจะรินสุราให้ท่านเอง”

บุรุษวัยเกือบชราหันมามองนางอย่างมึนงง เขาค่อยๆ ก้มหน้าลงต่ำเพื่อมองหน้าลูหลินผ่านผ้าโปร่ง

“หากท่านอยากยลโฉมข้าก็ดื่มสุรากานี้ให้หมดเสียก่อน กาที่หนึ่งข้าตั้งเชือกผูก กาที่สองข้าจะเปิดผ้าครึ่งหนึ่ง กาที่สามข้าจะเปิดเผยใบหน้าให้ท่านได้เห็น” ลูหลินใช้นิ้วมือเรียบบางหมุนจกสุราเล่นเบาๆ พลางเอียงคิระเซเล็กน้อยมองจกสุราผ่านผ้าโปร่ง

“เจ้าเป็นใคร”

“ข้าก็คือลูกคนใหม่ของแม่ฮวน ข้ายังไม่เคยรับแขก ความมั่งคั่งของข้าทำให้แม่ฮวนตกตะลึงจนต้องทุ่มเงินซื้อตัวข้ามาโดยไม่สนใจว่าต้องจ่ายเท่าไร” ลูหลินกรีดนิ้วมือจับหูที่วากสุราอย่างมีจริต แล้วค่อยๆ ยกสุรารินใส่จอก ทำทางของนางดึงดูดสายตาของเหล่าบุรุษที่อยู่รอบโต๊ะให้หันมามองด้วยความสนใจ

บุรุษวัยเกือบชรากรลีนน้ำลายอย่างลำบาก เขาค่อยๆ นั่งลงข้างหญิงสาว ผู้ลึกลับมีเสน่ห์ แค่นิ้วมือยังนำลัมผัสถึงเพียงนี้ แล้วอย่างอื่นเล่า... แค่อคิด

ก็ตื่นเต้นแล้ว

“ข้าจะตีมสรุากานั่นเอง”

“ข้าจะตีม”

“ข้าขอจ่ายห้าสิบบาทสำหรับมสรุากานั่น”

“ข้าจ่ายร้อยบาท”

“นี่เจ้ากำลังข่มข้าอยู่หรือ”

“เจ้าก็จ่ายให้หนักกว่าข้าสิ”

รอบๆ โต๊ะที่ลู่อุหลินห์เริ่มมีเสียงโวยวายจากบุรุษที่แย่งกันจะตีมสรุากานั่น เพื่อให้ได้เห็นใบหน้าของนางเป็นคนแรก “หึๆ มารยาแค่นี้ข้าเห็นมาเยอะนัก ไม่เกินความสามารถของข้าหรอกที่จะทำให้บุรุษลุ่มหลงได้ แม่เห็นแค่ปลายนิ้ว”

แม้แต่เพียงเสียงก็มองมาอย่างสนใจ คนอื่นในหอนางโลมก็จับจ้องมองมาด้วยเช่นกัน

“นางยื่นข้อเสนอให้ข้า ข้าสิที่ต้องตีม” บุรุษวัยเกือบชรายกจอกสรุากินดื่มอย่างรวดเร็ว

บุรุษหนุ่มที่ยอมจ่ายห้าสิบบาทเดินเข้ามาผลักบุรุษวัยเกือบชราจนล้มลง แล้วเขาก็ยกจอกสรุากินดื่ม บุรุษที่เสนอเงินร้อยบาทส่งลูกน้องให้เข้ามาจับบุรุษที่เสนอเงินห้าสิบบาทออกไป แล้วเขาก็เข้ามาแทนที่ เกิดความวุ่นวายย่อยยับ อยู่หน้าเวทีการแสดงดนตรี

แม่ฮวนที่ได้ยินเสียงวุ่นวายด้านล่างจึงรีบมาดู ก็เห็นบุรุษมากมายพยายามเข้าไปใกล้หญิงสาวของนายท่านเจิ้ง ในใจของนางก็ร้องว่าแยะแล้ว! หากให้นายท่านเจิ้งรู้เข้า ไม่รู้จะพาหลินหลินกลับไปหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้น เงินที่หอนางโลมควรได้รับก็จะหายไปด้วย ไม่ได้การเสียแล้ว

“เด็กๆ ไปพานางออกมา!” แม่ฮวนหันไปสั่งลูกน้องสองคน ก่อนจะหันกลับไปมองด้านล่างอีกครั้ง

คนชุดดำสามคนเดินเข้าไปเตะบุรุษเหล่านั้นจนกระเด็นไปคนละทาง คนชุดดำอีกคนเข้าไปจับข้อมือของลู่อุหลินห์ไว้แน่นแล้วดึงนางเพื่อพาขึ้นไปยังชั้นบน

พอนางซัดขึ้น คนชุดดำก็ใช้กำลังโดยจับนางพาดบ่าแล้วเดินขึ้นชั้นสองไป

แม่ฮวนเดาว่าคงเป็นคนของนายท่านเจิ้งเป็นแน่

“ไปบอกนายท่านเหล่านั้นว่าวันนี้ข้าเลี้ยงสุรา ส่งทุกคนกลับไปเถอะ
วันนี้ข้าจะปิดทอนางโลมเร็วหน่อย” แม่ฮวนเห็นความเสียหายที่เกิดขึ้น แต่นาง
จะทำให้นายท่านเจิ้งไม่พอใจไม่ได้ ดูแค่จำนวนคนที่ส่งมาเผ่าคนคนหนึ่งก็
มากกว่าอาหารหนึ่งหน่วยของเมืองนี้เสียอีก

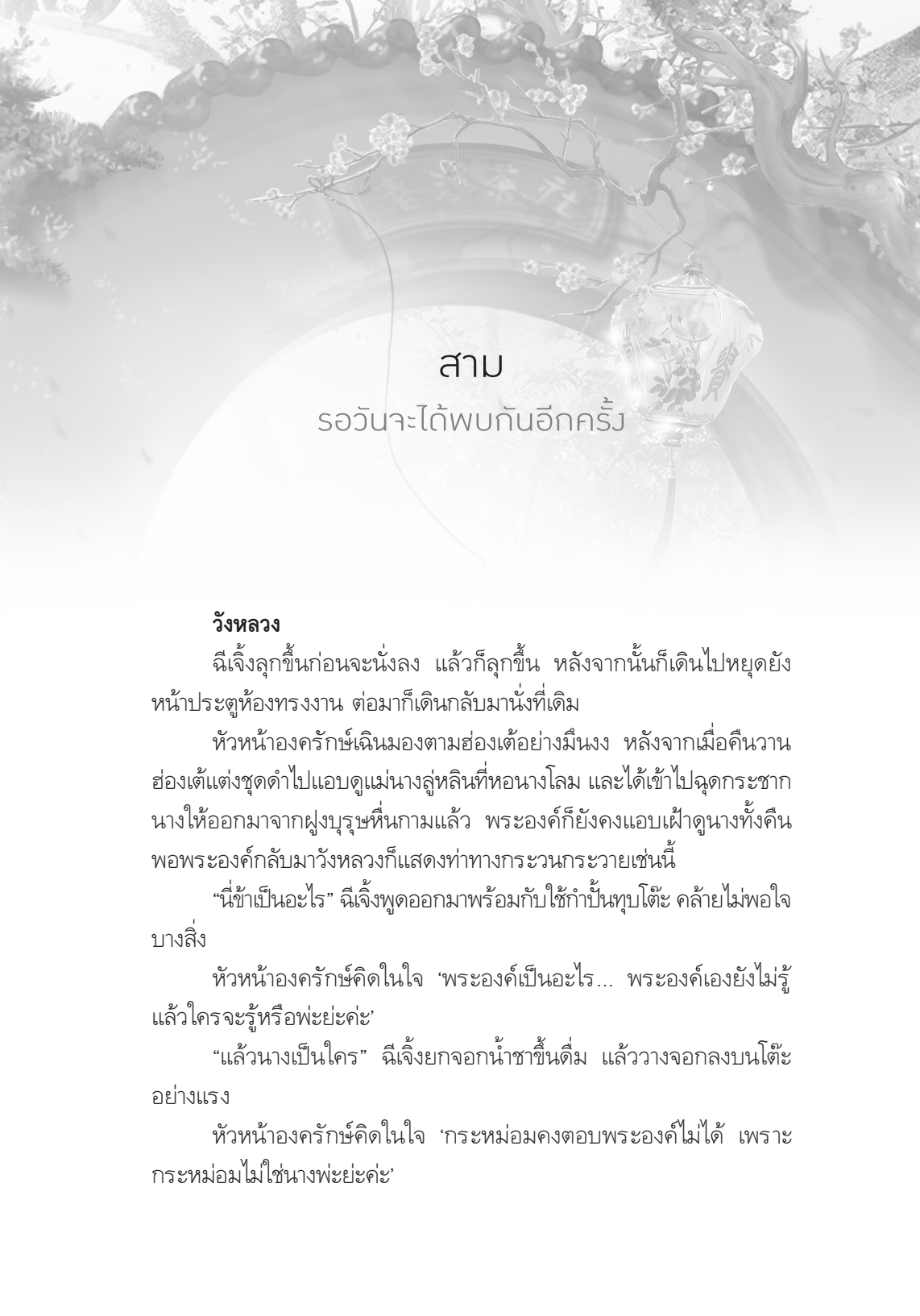
ลูฮลินกำลังมึนงง เพราะอยู่ดีๆ ก็มีคนชุดดำเข้ามาจับข้อมือนางไว้แน่น
เขาใช้แรงกระชากนางลุกขึ้นอย่างเสียมารยาท แล้วก็บังคับแบกนางกลับห้อง
หลังโยนนางเข้ามาในห้อง เขาก็ปิดประตูเสียงดัง แล้วทิ้งให้นางอยู่เพียงลำพัง
นางยกมือข้างซ้ายขึ้นมาแบออก เห็นสิ่งที่คนชุดดำยึดใส่มือนางก่อนจะ
ออกจากห้องไป สิ่งนั้นคือกระดาษแผ่นหนึ่ง เมื่อคลี่กระดาษออกดูก็พบ
ตัวอักษรไม่กี่ตัว แต่ดูวางอำนาจยิ่งนัก

‘เจ้าเป็นของข้า’

ไม่ต้องลงนามก็รู้ว่าคนเขียนคือฉีเจิ้งตัวร้าย แต่เขามีสิทธิ์อะไรมาบอก
ว่านางเป็นของเขา นางตอบตกลงแล้วหรือ นำโมโหหนัก!

ลูฮลินขย่ำกระดาษด้วยความแค้น แต่แล้วนางก็ฉุกคิดขึ้นได้ เขาโมโห
สินะที่นางใกล้ชิดบุรุษอื่น เช่นนั้นก็ดี นางคิดแผนการเอาคืนเขาในขั้นแรกได้
แล้ว

‘ยิ่งท่านโมโห ข้าก็ยิ่งดีใจ บังอาจหลอกข้ามาชาย แล้วก็มาวางอำนาจ
แสดงความเป็นเจ้าของข้า ไม่รู้เสียแล้วว่าข้าเป็นใคร ข้าจะทำให้ท่านโมโหจน
ตายไปเลย ฉีเจิ้ง!’

สาม

รอวันจะได้พบกับอีกครั้ง

วังหลวง

ฉีเจิ้งลุกขึ้นก่อนจะนั่งลง แล้วก็ลุกขึ้น หลังจากนั้นก็เดินไปหยุดยังหน้าประตูห้องทรงงาน ต่อมาก็เดินกลับมาที่นั่งเดิม

หัวหน้าองค์รักษ์เดินมองตามช่องเต้อย่างมีนัย หลังจากเมื่อคืนวาน ช่องเต้แต่งชุดดำไปแอบดูแม่นางลู่อลินที่หอนางโลม และได้เข้าไปจุดกระซางนางให้ออกมาจากฝูงบุรุษที่นกกามแล้ว พระองค์ก็ยังคงแอบเฝ้าดูนางทั้งคืน พอพระองค์กลับมาวังหลวงก็แสดงท่าทางกระวนกระวายเช่นนี้

“นี่เข้าเป็นอะไร” ฉีเจิ้งพูดออกมาพร้อมกับใช้กำปั้นทุบโต๊ะ คล้ายไม่พอใจบางสิ่ง

หัวหน้าองค์รักษ์คิดในใจ ‘พระองค์เป็นอะไร... พระองค์เองยัง 모르 แล้วใครจะรู้หรือพะยะค่ะ’

“แล้วนางเป็นใคร” ฉีเจิ้งยกจอกน้ำชาขึ้นดื่ม แล้ววางจอกลงบนโต๊ะอย่างแรง

หัวหน้าองค์รักษ์คิดในใจ ‘กระหม่อมคงตอบพระองค์ไม่ได้ เพราะกระหม่อมไม่ใช่นางพะยะค่ะ’

“หรือข้าควรจะพานางเข้ามาอยู่ในวังหลวงเสียเลย ไม่ดี...ไม่ดี ข้ายังไม่ได้เล่นสนุกเลย ให้นางอยู่ต่ออีกหน่อยเถอะ” ฉิเจิ้งจับพู่กันเตรียมจะตรวจฎีกาต่อ

หัวหน้าองครักษ์จึงค่อยๆ เดินถอยหลังเพื่อออกจากห้อง แต่เขาก็ต้องหยุดกะทันหัน เพราะเห็นฮ่องเต้ลุกขึ้นพร้อมกับจ้องมองมาที่เขา เขาจึงรอฟังว่าพระองค์จะตรัสสิ่งใด

“ย้ายหอนางโลมเข้ามาอยู่ในวังหลวงเลยดีหรือไม่” ฉิเจิ้งสายหน้า “ไม่ดี...ไม่ดี” เอ่ยจบแล้วเขาก็นั่งลง

หัวหน้าองครักษ์คิดในใจ “ไม่ใช่ไม่ดีพะยะค่ะ แต่ทรงทำเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด”

“ไปกัน” ฉิเจิ้งวางพู่กันแล้วเรียกนางกำนัลเข้ามาช่วยเปลี่ยนชุดเพื่อจะออกไปนอกวัง

“ฝ่าบาทจะเสด็จไปที่ใดหรือพะยะค่ะ” หัวหน้าองครักษ์มองฮ่องเต้อย่างมีนัย เพราะพระองค์เพิ่งกลับมาถึงวังหลวงตอนฟ้าใกล้สว่าง ทว่าพระองค์จะออกไปอีกแล้วหรือ

“ไปหอหมิ่นบุปผา”

“แต่ว่าพระองค์ตรัสให้เสนาบดีกรมโยธามาเข้าเฝ้าในอีกหนึ่งชั่วโมง⁴นะพะยะค่ะ”

“ให้เขาตามไปที่หอนางโลมสิ”

“เอ่อ... ทำเช่นนั้นไม่ได้พะยะค่ะ” หากให้เสนาบดีกรมโยธารู้ว่าฮ่องเต้เสด็จไปหอนางโลม เรื่องนี้ต้องรู้ถึงหูอดีตฮ่องเต้ที่กำลังเดินทางท่องเที่ยวอยู่เป็นแน่ และเขาก็จะถูกงโทะษเป็นครั้งแรกโทะษฐานที่ไม่ห้ามฮ่องเต้ในฐานะที่เป็นหัวหน้าองครักษ์อย่างไม่ต้องสงสัย

ฉิเจิ้งถอนหายใจออกมา ก่อนจะกลับไปนั่งตรวจฎีกาอีกครั้ง “ข้าจะอดทนจนครบเจ็ดวันให้ได้”

⁴ 1 ชั่วโมง เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมงตามเวลาสากล

“พะยะค่ะ” หัวหน้าน้องครักษ์เห็นว่าฮ่องเต้เริ่มตรวจฎีกา จึงได้ถอยออกจากห้องไป

จีเจิ้งไม่มีสมาธิอ่านฎีกาแม่แต่น้อย ใจของเขาเผ้าคิดถึงแต่ใบหน้าของนาง ทำทางที่นางยั่วยวนบุรุษเหล่านั้นทำให้เขาไม่ไหนัก เขาเป็นฮ่องเต้ เมื่อต้องการใครก็ต้องได้ เขาจับจองนางไว้แล้ว นางต้องเป็นของเขาคนเดียวเท่านั้น

หอหมื่นบุปผา

เช้าวันถัดมา ลู่หลินตื่นขึ้น นางจำได้ว่าเมื่อคืนแม่ฮวนแฉะมาตุนาง ครั้งหนึ่งแล้วก็กลับไป ก่อนนอนนางไม่ลืมตะกระดาะก้อนที่นางขยำทิ้งอีกครั้งด้วยความไม่โห

“หลินหลิน เจ้าตื่นหรือยัง” แม่ฮวนยืนถามอยู่ตรงหน้าห้อง หากเป็นคนอื่นนางคงเปิดประตูเข้าไปปลุกแล้ว แต่เพราะหลินหลินเป็นคนของนายท่านจึงจึงได้รับการปฏิบัติอย่างดีเป็นพิเศษ

“ข้าตื่นแล้ว” ลู่หลินก้าวลงจากเตียงแล้วเดินไปเปิดประตูให้แม่ฮวนเข้ามา

“ข้าจะให้คนยกสำรับอาหารขึ้นมาให้ พยายามซื้อเจ้าก็ไปเรียนพินกับเพยเซียง ส่วนยามเซ็น⁶ ก็ไปเรียนร่ายรำกับหลันหลัน”

“เหตุใดข้าต้องฝึกเรื่องพวกนั้น... เฮ้อ... ข้ารู้แล้ว” ลู่หลินหยุดต่อปากต่อคำ เพราะนางรู้ว่าต่อให้เถียงจนเสียงแหบแห้ง แม่ฮวนก็จะยกนายท่านเจิ้งมาอ้างและบังคับให้นางทำงานได้ หากนางอยากอยู่อย่างสบายๆ และหาโอกาสหนี ก็ต้องแก้มองเชื่อฟังแม่ฮวนผู้นี้ แล้วรอโอกาสและเวลา

เพยเซียงเล่นพินได้ไพเราะมาก ลู่หลินนั่งฟังพร้อมด้วยรอยยิ้มฟัง
พอใจ นางนึกถึงมารดาของตัวเองแล้วหลุดซ่าออกมา เพราะเวลามารดานึกสนุกลุกขึ้นมาเล่นพิน ทุกคนในตำหนักล้วนบิดหูกันแทบไม่ทัน มีเพียงบิดา

⁶ ยามเซ็น คือช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. - 16.59 น.

ที่ไม่กล้าปิดหู ทั้งยังนั่งฟังพร้อมรอยยิ้ม ประบมือและเอ่ยชมมารดาไม่ขาดปาก ประหนึ่งว่ามารดาคือยอดนักพิณอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ทั้งที่ผู้อื่นฟังแล้วแทบกระอักโลหิตต้อออกมา

“ฝีมือการเล่นพิณของข้าทำให้ท่านข้าหรือ” เฟยเซียงหยุดเล่นพิณแล้ว

“หาไม่ได้ ข้าแค่คิดถึงบิดามารดาของตัวเองเท่านั้น ฝีมือการเล่นพิณของท่านนับว่ายอดเยี่ยมมาก”

เฟยเซียงโค้งศีรษะขอบคุณ “ไม่ทราบว่ามีพื้นฐานการเล่นพิณมาก่อนหรือไม่”

“เรียกข้าว่าหลินเออร์เถอะ” ลูหลินรู้สึกชอบเฟยเซียงผู้นี้เพราะนางแสดงออกอย่างจริงใจ ไม่ได้มีรอยมารยาเหมือนสตรีอื่นที่อยู่ในหอนางโลม

“ท่านเป็นคนของนายท่านเจิ้ง ข้าไม่อาจเรียกท่านเช่นนั้นได้”

“ใครบอกว่าข้าเป็นคนของเขา” ลูหลินทำปากบึ้งอย่างชัดเจน

“นายท่านเจิ้งเป็นคนบอกข้าเอง” เฟยเซียงมีโอกาสดำเนินรับนายท่านเจิ้งเป็นประจำ นางไม่เคยเห็นนายท่านเจิ้งใส่ใจสตรีนางใดเท่าแม่นางผู้นี้

“เขาบอกก็เรื่องของเขา ไม่เกี่ยวกับข้า เฟยเซียง ต่อไปเจ้าจงอย่าคิดว่าข้าเป็นคนของเขา เพราะข้าไม่ใช่” ลูหลินกล่าวอย่างหนักแน่น พร้อมกับทุบหน้าอกดังปึกๆ เพื่อยืนยันให้หนักแน่นยิ่งขึ้น

เฟยเซียงพยักหน้ารับรู้ แม่นางผู้นี้คงยังทำใจไม่ได้กระมัง “มาเถอะ ลองเล่นพิณให้ข้าฟังสักหน่อย”

“ยอมได้” ลูหลินก็มลงมองพิณที่อยู่ตรงหน้า พร้อมกับพยายามนึกถึงสิ่งที่อาจารย์เคยสอน นางเคยเรียนพิณเพราะถูกมารดาบังคับ แต่ดูเหมือนว่าอาจารย์จะขอถอนตัวไปทั้งสามคน นางจึงยังเล่นพิณไม่ได้เสียที แต่พิณมีแค่ห้าสายเท่านั้น ดิดๆ ไปก็คงออกมาเป็นเสียงดนตรีกระมัง ลูหลินคิดแล้วจึงเริ่มลงมือตีพิณ

เสียงพิณของลูหลินดังไปทั่วหอนางโลม

แม้ฮวนกำลังจะยกขาขึ้นตีหม้อ พอได้ยินเสียงพิณดังมาจากห้องของ

เพยเซียง จอกซาในมือก็หล่นลงบนพื้นจนแตกกระจาย หญิงคนิกาก็กำลังพักผ่อนอยู่ที่สระดั่งต้น บางคนที่กำลังเขียนคิ้วก็ลากเลยไปถึงใบหู พ่อครัวที่กำลังปรุงอาหารก็ตกใจจนทำเกลือหกลงไปที่ซวด

เสียงพินนี้เรียกได้ว่า ‘ทายนะโดยแท้’

ลู่อลินเห็นเพยเซียงอ้าปากค้าง นางจึงหยุดเล่นก่อนจะถามเพยเซียงยิ้มๆ “เหตุใดจึงอ้าปากค้างเช่นนั้นเล่าเพยเซียง เพราะฝีมือการเล่นพินของข้าไพเราะมากหรือ”

สาวใช้ของเพยเซียงที่กำลังยกขาเข้ามาเกือบสะดุดล้มเพราะเสียงพินเมื่อครู่ เสียงพินนั้นไม่ได้ใกล้เคียงกับคำว่าไพเราะเลย แต่จะเรียกว่าเป็นการเล่นพินยังไม่อาจเรียกได้

“เอ่อ... ข้าคิดว่า...” เพยเซียงไม่ยอมทำร้ายความรู้สึกของลู่อลินจึงไม่กล้าเอ่ยปาก

“ใครเล่นพินเมื่อครู่นี้ เป็นเพลงพินสังหารหรือ” มีเสียงตะโกนมาจากห้องด้านข้าง

ลู่อลินมองตามเสียงนั้นแล้วหันกลับมามองหน้าเพยเซียง เห็นอีกฝ่ายทำหน้าลำบากใจนางจึงเข้าใจ “ข้าก็คิดว่าคงไม่ไพเราะหรอก เพราะแม่แต่มารดาของข้าที่ไม่รู้เรื่องพินเลย ยังบอกว่าเสียงพินของข้าสามารถฆ่าคนได้”

เพยเซียงเห็นลู่อลินก้มหน้าเสียใจก็นึกเห็นใจนาง จึงจับมือนางมากุมไว้แล้วเอ่ยปลอบใจ “อย่าเสียใจไปเลย ทุกอย่างย่อมเรียนรู้กันได้”

ลู่อลินพยักหน้าทั้งที่ยังไม่แยงหน้าเพราะนางกำลังยิ้ม และไม่ได้เสียใจอะไรเลย นางเพิ่งคิดได้ว่าหากนางเล่นพินให้ฉิ่งจิ้งฟัง เขาจะหูแตกตายหรือไม่ น่าสนใจดีแท้ ฮึๆ

เพยเซียงเห็นไหล่ของลู่อลินสั่นก็คิดว่านางกำลังร้องไห้ จึงลูบหลังมือของนางเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ “หากวันนี้ท่านยังไม่พร้อมเรียนก็พักก่อนเถอะไว้ท่านพร้อมแล้วข้าจะสอนท่าน ท่านต้องเล่นพินได้แน่ๆ”

ลู่อลินพยายามกลั้นหัวเราะ นางกำลังนึกภาพตัวเองเล่นพินให้ฉิ่งจิ้งฟัง

ทำให้เขาตาค้างไป จากนั้นก็อ้าปากแลบลิ้นออกมาเพราะความอึดอัดทรมานในอก แล้วเขาก็ลงไปนอนกลิ้งซัดดินซัดกอง ก่อนจะตาย... ฮ่าๆๆ ลูหลินคิดอย่างพึงพอใจยิ่งนัก

“ขอบคุณมากเพยเซียง แต่ได้โปรดเรียกข้าว่าหลินเออร์เถอะนะ” ลูหลินทำหน้าที่ให้นางสงสารที่สุด เรื่องเช่นนี้นางถนัดนัก เพราะนางใช้กับเสด็จพ่อฮ่องเต้ของนางอยู่เสมอ

“ได้ หลินเออร์ เจ้ากลับไปพักเถอะนะ” เพยเซียงเห็นนางทำหน้าที่เศร้าก็ยิ่งรู้สึกเห็นใจ

“ได้ เช่นนั้นข้ากลับห้องก่อนนะ”

เพยเซียงพยักหน้าแล้วให้สาวใช้เดินไปส่งลูหลิน

ลูหลินเดินกลับห้องอย่างอารมณ์ดี แต่คิดว่าฉีเจิ้งจะมีจุดจบเช่นไร นางก็สบายใจแล้ว

วังหลวง

“ฮัดเซ๊ย!” ฉีเจิ้งจามออกมา เขาหลับจุกตัวเองแล้วอ่านฎีกาต่อ คิดว่าอากาศคงเปลี่ยนเท่านั้น จึงก้มหน้าอ่านฎีกาอีกครั้งช่วยยามแล้วหลับตาพัก พอหลับตาก็คิดถึงใบหน้าของนางอีกแล้ว

นี่เขาเป็นอะไรไป

“ทูลฝ่าบาท เสนาบดีกรมโยธาขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ” เสียงหัวหน้าขันทีดังมาจากหน้าห้อง

“ให้เข้ามา” ฉีเจิ้งทำเสียงเครียดพลางขยับนั่งตัวตรง

เสนาบดีกรมโยธาอายุมากแล้ว เขารับราชการมาตั้งแต่รัชสมัยของพระบิดา ฉีเจิ้งไม่ต้องการให้เขาเสียหน้า จึงได้เรียกมาพูดกันเป็นการส่วนตัว

“ท่านเสนาบดี ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าเรียกท่านมาเพราะสาเหตุใด”

เสนาบดีกรมโยธาก้มหน้าหนึ่ง “ขอพระราชทานอภัย กระหม่อมไม่ทราบพะยะค่ะ”

“มีคนกล่าวหาว่าท่านรับสินบนจากกลุ่มพ่อค้า... เป็นความจริงหรือไม่”
เสนาบดีกรมโยธาคุกเข่าลงทันที “ไม่มีเรื่องเช่นนั้นแน่นอนพะย่ะค่ะ
ฝ่าบาทโปรดเชื่อกระหม่อม กระหม่อมไม่มีวันกระทำเรื่องทุจริตแน่นอน
พะย่ะค่ะ”

“ข้าเชื่อท่าน” ฉิเจ็งพยักหน้าให้หัวหน้าชั้นที่เข้าไปพยุงเสนาบดีกรมโยธา
ให้ลุกขึ้น “แต่ข้าไม่เชื่อในความซื่อสัตย์ของบุตรชายคนโตของท่าน”

เสนาบดีกรมโยธาหนึ่งอึ้งไป

บุตรชายคนโตของเสนาบดีกรมโยธามีนามว่าอ้าวหลิว ดำรงตำแหน่ง
เป็นรองเสนาบดีกรมโยธา เพราะความดีของบิดา บุตรจึงได้ดี อ้าวหลิวเป็นคน
โลภมาก กลุ่มพ่อค้าจึงใช้เขาเพื่อผลประโยชน์ทางการค้า

การรวมกลุ่มพ่อค้าทำให้ราษฎรที่ทำการเกษตร การค้าขาย และกลุ่ม
คนใช้แรงงานถูกเอารัดเอาเปรียบ เกิดความเหลื่อมล้ำที่ชัดเจน ทำให้บางคน
ถึงกับต้องขายทุกอย่าง แม้กระทั่งลูกของตัวเอง แต่ฝั่งพ่อค้ากลับร่ำรวยขึ้น
ทุกวัน

เริ่มแรกบ้านเมืองเจริญรุ่งเรืองด้านการค้าเป็นอย่างดี ราษฎรมีงานทำ
ทุกคน ราชสำนักเก็บภาษีได้เต็มจำนวน แต่พอผ่านไปหลายสิบปี เหล่าพ่อค้า
ก็เริ่มมีความต้องการมากขึ้น พวกเขาเริ่มกว้านซื้อที่ดิน กดราคาแรงงาน
ต่อรองกับทางการ ทำให้ทางการเสียเปรียบ ที่ทำให้ฉิเจ็งโมโหยิ่งกว่าคือมี
ขุนนางบางคนรับผลประโยชน์จากพ่อค้าเลยปกป้องพ่อค้าเหล่านั้น โดยไม่
นึกถึงราษฎรที่กำลังลำบาก พระบิดาของเขาก็เป็นห่วงเรื่องนี้ แต่ด้วยใน
รัชสมัยของพระองค์เพิ่งปราบปรามกบฏตามชายแดนได้ จึงทำให้ละเลยการ
ควบคุมกลุ่มพ่อค้าไป พวกเขาจึงถือโอกาสสร้างอิทธิพลจนแข็งเกรง

ฉิเจ็งวางแผนจะลดอิทธิพลของกลุ่มพ่อค้าลง และคืนสิทธิ์ในการรับ
ผลประโยชน์ให้ราษฎรมากขึ้น โดยเขาต้องจัดการขุนนางที่ทุจริตเสียก่อน

“อ้าวหลิวรับเงินจากไปโจที่เป็นหัวหน้ากลุ่มพ่อค้า เพื่อให้ทางการเลือก
ซื้อเหล็กจากกลุ่มของไปโจ ไม่ใช่ซื้อจากโรงงานโดยตรง ทางกราก็ต้องซื้อเหล็ก

ในราคาที่สูง ทั้งที่โรงงานของราษฎรชายเหล็กให้กลุ่มพ่อค้าในราคาต่ำ คนที่ได้ผลประโยชน์มากที่สุดคือกลุ่มพ่อค้า แต่คนที่น่าเห็นใจคือราษฎร”

เสนาบดีกรมโยธาคุกเข่าลงอีกครั้ง “กระหม่อมสั่งสอนลูกไม่ดี โปรดลงอาญากระหม่อมด้วยพะยะค่ะ”

“อ้าวหลิวเป็นบุตรชายผู้สืบสกุลของท่าน ข้าไม่อาจตัดอนาคตเขาได้ เพราะท่านเป็นขุนนางเก่าแก่ แต่ท่านต้องทำให้เขาช่วยข้าจัดการกลุ่มพ่อค้าให้ได้ หากไปจูฎกลงโทษ โทษของอ้าวหลิว... ข้าจะลดให้”

เวลานี้ทุกคนไม่ว่าจะเป็นขุนนางหรือราษฎรต่างก็รู้จักไปจู เพราะเขาเป็น คนหนุ่มที่เจ้าเล่ห์มากแผนการและมักใหญ่ เขาอยากเป็นขุนนางแต่ตระกูลของเขาเป็นพ่อค้าจึงสอบขุนนางไม่ได้ เขาเก็บความคับแค้นใจไว้แล้วสร้างตัวเอง เพื่อกลับมาเอาคืนราชสำนัก ฮองเต้ต้องการจะกำจัดไปจูและจัดระเบียบกลุ่มพ่อค้าที่โลภมาก พวกเขาไม่ได้โลภเพียงเงินทอง แต่ยังสะสมกำลังคนเพื่อสร้างอิทธิพลขึ้นมาด้วย ไม่รู้ว่ากำลังวางแผนการร้ายอื่นใดอีก

“กระหม่อมจะพาอ้าวหลิวมาเข้าเฝ้าพะยะค่ะ”

“ไม่ต้องหรอก หากพาเขามาพบข้าในวัง ไปจูต้องรู้แน่ ให้เขาไปหาข้าที่หอหมื่นบุปผาในอีกห้าวันข้างหน้าก็แล้วกัน”

เสนาบดีกรมโยธาเงยหน้าขึ้นมองฮองเต้ทันที หอหมื่นบุปผาที่พระองค์ตรัสถึง... ไซ้หอนางโลมชื่อดังหรือไม่ เหตุใดจึงให้ไปพบที่นั่น หรือพระองค์เคยไปมาแล้ว ทว่าเขาก็ไม่กล้าถาม จึงได้แต่โค้งกายเพื่อรับคำสั่ง

หัวหน้าองค์กรกึ่งเงินได้ยืมที่ฮองเต้ตรัสสั่งให้อ้าวหลิวไปเข้าเฝ้าที่หอหมื่นบุปผา ก็คิดในใจว่าตกลงพระองค์กำลังวางแผนจัดการกับกลุ่มพ่อค้าหรือวางแผนจัดการหญิงงามอยู่กันแน่

ฉิเจิ้งยิ้มพอใจ เขารอคอยที่จะได้พบหน้านางอีกครั้งแทบไม่ไหว ได้อยู่กับหญิงงามและได้ทำงานบ้านเมืองไปด้วย พระบิดากับพระมารดาคงไม่ตำหนิว่าเขาไปเที่ยวหอนางโลมอีกกระมัง ฮีๆ

สี่

ลักพาตัว

**ลู่อลินต้องไปเรียนร่ายรำกับหลั่นหลั่น ซึ่งเป็นนางรำมีชื่อของหอ
หมื่นบุปผา นางไม่เคยเรียนร่ายรำมาก่อน แต่เคยเรียนรำกระบี่**

‘ท่วงท่าก็คงไม่ต่างกันมากกระมัง’ ลู่อลินบอกตัวเอง

“ข้าจะสอนทำพื้นฐานให้เจ้า ทำตามข้านะ” หลั่นหลั่นมีรูปร่างเพรียวบาง
คล้ายว่าหากมีใครหายใจแรง นางก็พร้อมจะปลิวได้ทุกเมื่อ

ลู่อลินเห็นหลั่นหลั่นเขย่งปลายเท้า นางก็ทำตาม ด้วยมีพื้นฐานการฝึก
กระบี่ การทรงตัวของนางจึงไม่เป็นปัญหา

“เวลาร่ายรำ ต้องมองคนดูไปด้วย”

หลั่นหลั่นทำให้ดูเป็นตัวอย่าง รอยยิ้มของนางดูยั่วยวนและมีเสน่ห์
ลู่อลินจึงทำตาม

หลั่นหลั่นเข้ามาตักนางทันที “เจ้าต้องมองด้วยสายตาที่เย้ายวนที่จะเอาชนะ
ใจคนได้ ไม่ใช่สายตาคล้ายจะไปฆ่าคนเช่นนี้”

ลู่อลินลูบแขนตัวเอง แรงที่หลั่นหลั่นตักนางนั้นคล้ายเดินเฉียดยุ่ยฝ้าย
ก็ไม่ปาน สายตาเย้ายวนจะดีกว่าสายตานี้ของนางได้อย่างไร อาจารย์ที่สอนวิชา
กระบี่สั่งสอนว่าห้ามละสายตาจากศัตรู เอาชนะจิตใจของคู่ต่อสู้ด้วยการจ้อง

มอง การจ้องของนางนี่ละที่จะสยบทุกคนในใต้เท้า ลูหลินมันใจ

“ไหนลองยิ้มให้ข้าดูใหม่ซิ” หลันหลันบอกลูหลิน

ลูหลินยิ้มอีกครั้งตามที่อีกฝ่ายขอ หลันหลันอยากจะเป็นลม นั่นเรียกว่ารอยยิ้มหรือ ควรเรียกว่า ‘เสยะยิ้ม’ มากกว่ากระมัง

ลูหลินเห็นหลันหลันส่ายหน้าก็คิดว่าตัวเองยังยิ้มกว้างไม่พอ นางจึงฉีกยิ้มกว้างกว่าเดิมอีก

หลันหลันตาค้างมองรอยยิ้มสยดสยองตรงหน้า อือ... ไม่ไหวแล้ว นางทนไม่ไหวแล้ว ขอไปพักหายใจสักครูเถอะ คิดแล้วนางก็เดินออกไปทันที

ลูหลินตะโกนตามหลังหลันหลันโดยที่ยังไม่หุบยิ้ม “หลันหลัน นั่นเจ้าจะไปไหน ไม่ฝีกกันต่อแล้วหรือ”

หญิงรับใช้เดินเอาขาเข้ามาเปลี่ยนจึงได้เห็นรอยยิ้มสยดสยองของลูหลินพอดี นางเปลอลปล่อยมือทำถาดรองกาน้ำชาหล่นลงบนพื้น ในใจของหญิงรับใช้คิดว่าเหตุใดใบหน้าของหญิงงามผู้หนึ่งถึงได้น่ากลัวนัก นางรีบเก็บเศษกระเบื้องแล้วออกจากห้องไป โดยไม่ยอมหันไปมองลูหลินอีก

ลูหลินใช้สองมือลูบแก้มตัวเองเพื่อนวด เมื่อครุ่นางยิ้มกว้างเกินไปจึงปวดแก้มไปหมด ด้วยความสงสัยนางเลยเดินไปที่กระจกแล้วยิ้มแบบเมื่อครู่อีกครั้ง

“ฮ่าๆๆ” ลูหลินหัวเราะอย่างอารมณ์ดี นางมีวิธีไล่จิ้งจิ้งเพิ่มชิ้น่อวิธแล้ว คิดจะทำอะไรนางเช่นนั้นหรือ รู้จักลูหลินคนนี้น้อยไปเสียแล้ว

ไปจูเป็นพ่อค้า ทำการค้ามาเจ็ดปี สืบทอดกิจการของตระกูลเป็นรุ่นที่สาม แต่เดิมตระกูลไปจูไม่ได้มีอิทธิพลมากนัก แต่ด้วยความฉลาดเจ้าเล่ห์ของเขา ทำให้ตระกูลไปจูเริ่มมีชื่อเสียงและอำนาจทั้งในวงการค้าและในราชสำนัก

ไปจูเจียนเป็นพี่ชายของไปจู มินิสัยแตกต่างจากน้องชาย แม้เป็นบุตรชายคนโตของตระกูลแต่กลับไม่เอาไหน จึงต้องพึ่งพาน้องชายอยู่ตลอดเวลา

“นายท่านขอรับ สุหยินรอร่งให้มาเรียนว่านางไม่สบาย ต้องการพบนายท่าน

ขอรับ” พ่อบ้านตระกูลไปเข้ามากระซิบบอกไปเจียนที่นั่งดื่มสุราอยู่ในหอ
หมื่นนุปผา

“นางไม่สบายก็ไปตามหมอ ไม่ใช่มาตามข้า” ไปเจียนนารมณเสียว เขา
ไม่มีภรรยาเอกเพราะนางขอหย่า ซึ่งเขาก็ไม่ได้ใส่ใจ เขามีภรรยารองอีกสาม
คน พวกนางผลัดกันสร้างความรำคาญให้เขาไม่หยุดหย่อน เขาสงสัยว่าเหตุ
ใดสตรีจึงเปลี่ยนไปหลังแต่งงาน แต่พวกนางเอาแต่พูดว่าเขาต่างหากที่เปลี่ยน
ไป เหลวไหลกันใหญ่แล้ว

พ่อบ้านรู้ว่าผู้หญิงรองคนที่หนึ่งทำให้นายท่านไม่พอใจเสียแล้ว เขาจึง
ถอยออกไปอย่างรู้ความ เพราะเวลานายท่านไม่พอใจขึ้นมา พวกข้ารับใช้ก็จะ
กลายเป็นที่ระบายนามอย่างน่าสงสาร

ไปเจียนนั่งโอบหญิงงามพลงรำสุราฟังเพลงต่อ ขณะที่เขามองขึ้นไป
ชั้นบน ให้บังเอิญเห็นหญิงงามผู้หนึ่งเดินจากฝั่งซ้ายไปยังฝั่งขวา ความงดงาม
ของนางสะกดตาอย่างยิ่งนัก

“นางมาใหม่หรือ” ไปเจียนถามออกไป

“คนไหนหรือเจ้าคะ” หญิงคนิการินสุราแล้วเงยหน้าขึ้นมองตามสายตา
ไปเจียน

“คนที่อยู่บนชั้นสอง”

“อ้อ... หลินหลิน นางเพิ่งมาใหม่เจ้าคะ แต่นางมีเจ้าของแล้ว ไม่ได้
รับแขกเจ้าคะ”

ไปเจียนยกสุราขึ้นดื่มพร้อมกับคิดวางแผนจะเซยชมหญิงงามนางนั้น
นางงดงามกว่าสตรีใดที่เขาเคยพบ คนงามมาอยู่ในหอนางโลมเช่นนี้จะบอกว่า
มีเจ้าของได้อย่างไร เขาต้องได้ตัวนาง คนที่อ้างว่าเป็นเจ้าของนางจะเป็นใคร
ก็ช่าง เขาพร้อมทุ่มให้มากกว่า

ไปเจียนให้หญิงคนิกาก็ไปตามแม่ฮวนมาเจรจาต่อรองราคาของคนงาม
ที่มีนามว่าหลินหลิน

“ไม่ได้เจ้าคะ” แม่ฮวนโค้งตัวเพื่อขอร้องและปฏิเสธ แม่นางจะเกรงกลัว

ตระกูลไป แต่นางก็ไม่อาจยกลูฮลินให้เขาได้ เพราะนายท่านเจิ้งเองก็หาใช่คนธรรมดา ดูจากจำนวนคนที่ส่งมาเฝ้าลูฮลินแล้วนับได้หนึ่งกองทหารเลยก็เดียว นายท่านเจิ้งต้องเป็นขุนนางที่มีตำแหน่งใหญ่โตมากแน่นอน

“คนอื่นจ่ายเท่าไร ซ้ำจ่ายมากกว่าสามเท่า” ไปเจี้ยนต้องการครอบครองนางจึงยอมทุ่มเงินแบบไม่เสียดาย ตัวนัร่าคาญสามคนที่บ้าน... เขาเมื่อแล้วเลยต้องการคนใหม่

“ข้าขายนางไม่ได้จริงๆ เจ้าคะ นายท่าน” แม่ฮวนเริ่มกังวลใจเพราะความตื้อด้านของไปเจี้ยน

ไปเจี้ยนโบกมือให้คนคุ้มกันเข้ามายืนล้อมด้านหลังแม่ฮวน

“ข้าไม่เคยขอร้องใคร หากเจ้าไม่ขายนาง ข้าก็จะพานางไป ทางที่ดีเจ้าควรพาตัวนางมาให้ข้า ก่อนที่ข้าจะหมดความอดทน”

“ไม่ได้เจ้าคะ”

แม่ฮวนหวาดกลัวจนตัวสั่น เพราะไปเจี้ยนผู้นี้เคยทำร้ายสตรีเจ้าของหอร้อยสุราจนได้รับบาดเจ็บสาหัส เพียงเพราะนางไม่ยอมยกสุราที่คนอื่นจองไว้แล้วให้เขา พอคิดถึงนายท่านเจิ้ง นางก็ยิ่งทำอะไรไม่ถูก

“อย่าหาว่าข้าไร้เมตริ” ไปเจี้ยนสั่งให้คนคุ้มกันทำลายข้าวของ

แม่ฮวนรีบเข้าไปห้ามพวกเขา แต่กลับถูกจับเหวี่ยงกระเด็นไปชนเสาจนล้มพับไป เหล่าหญิงคณิกาต่างกรี๊ดร้องโวยวายพร้อมกับวิ่งหนีกันจ้าละหวั่น

ลูฮลินได้ยินเสียงดังมาจากชั้นล่างจึงเดินออกจากห้อง นางเห็นความวุ่นวายจากผู้คนที่วิ่งสวนกันไปมาและข้าวของถูกรื้อพัง แม่ฮวนนั่งฟังเสออย่างหมดเรี่ยวแรง ไม่ไกลจากแม่ฮวน มีบุรุษแต่งตัวดีทว่าดูไม่เอาไหนคนหนึ่งหน้าตาดีแต่บุคลิกเหลวไหลอะอ้อนแอ กำลังสั่งให้คนของตัวเองทำลายหอแห่งนี้ จับพลันสายตาของเขาก็เลื่อนมาสบตากับนางพอดี เขายิ้มให้นาง... เป็นยิ้มที่น่ารังเกียจนัก

“ไปเอาตัวนางมาให้ข้า” ไปเจี้ยนสั่งคนของตัวเองให้ไปจับหญิงงามที่เขาต้องการมา

ลู่อลินไม่รู้ว่าเขาพูดอะไร เพราะเสียงกรี๊ดร้องของหญิงคนอีกหลายนางและเสียงของหล่นแตกดังกลบเสียงพูดของคนผู้นั้น นางเห็นชายร่างกายกำยำคนหนึ่งเดินตรงขึ้นมาถึงชั้นสอง ลู่อลินจึงรู้ว่านางคือเป้าหมาย ขณะที่กำลังจะหันหลังหนีก็ถูกบุรุษอีกผู้หนึ่งมาขวางไว้ ไม่รู้เขามาตั้งแต่เมื่อไร นางกำลังจะยกเท้าเตะ คนผู้นี้ก็หลบได้อย่างคล่องแคล่ว นางระวังเพียงด้านหน้า จึงไม่ทันระวังด้านหลัง บุรุษอีกคนก็เข้ามาประชิด เขาใช้สันมือกระแทกเข้าที่ท้ายทอยของลู่อลิน ทำให้นางสลบ จากนั้นคนที่อยู่ด้านหน้าก็ใช้ผ้าคลุมศีรษะนางแล้วแบกนางขึ้นพาดบ่า ก่อนจะพาไปหาหน่วยทำนของพวกเขา

“พานางไป” ไปเจี้ยนได้คนแล้วจึงสั่งให้คนคุ้มกันหยุดทำลายข้าวของหลังจากโยนถุงเงินไปตรงหน้าแม่ฮวนก็เดินนำออกไป แสดงท่าทางอวดบ่งไว้จิตสำนึก

เหล่าองค์กรของเจี้ยนเจิ้งที่เฝ้าอยู่รอบหอนางโลมเห็นคนกลุ่มหนึ่งเดินออกมา ในกลุ่มนั้นมีไปเจี้ยนคนไม่เอาไหนที่พวกเขารู้จักดีเดินนำหน้า และมีชายร่างกายกำยำแบกสตรีไว้บนบ่า พวกเขาถึงแล้วควรทำอะไรดี เพราะต้องสั่งให้เฝ้าแม่นางลู่อลิน ห้ามนางหนีออกจากหอนางโลม แต่เวลานี้พวกเขาไม่เห็นหน้าคนที่ถูกพาไป จึงไม่แน่ใจว่าใช่แม่นางลู่อลินหรือไม่

“ส่งคนเข้าไปดูในหอนางโลม” หัวหน้าหน่วยออกคำสั่ง

ครึ่งชั่วยามที่ผ่านมาคนของไปเจี้ยนเฝ้าประตูทุกบานรวมทั้งหน้าต่างพวกเขาจึงเข้าไปสังเกตการณ์ใกล้ๆ ไม่ได้

ผ่านไปครู่หนึ่งคนที่ถูกส่งเข้าไปก็กลับออกมารายงาน “แม่นางลู่อลินถูกพาตัวไปแล้วขอรับ”

หัวหน้าหน่วยเกือบหยุดหายใจ เขาริบตั้งสติแล้วออกคำสั่งอีกครั้ง เพราะหากแม่นางลู่อลินเป็นอะไรไป ไม่รู้ว่าต้องจะทำอย่างไรดี “ส่งคนตามไปเจี้ยนไป หากมีโอกาสให้ช่วยแม่นางลู่อลินกลับมาทันที แต่ต้องระวังตัวด้วย คนของตระกูลไปเจี้ยนอยู่ทั่วทุกที่ ข้าจะกลับไปกราบทูลฮ่องเต้ให้ทรงทราบ และ

ขอกำลังเสริมมาช่วย”

“ขอรับ”

คนออกไปเจียนไม่น่ากลัว แต่คนที่น่ากลัวคือน้องชายของเขา... ไปจู การไปช่วยแม่นางลูทลินครั้งนี้ไม่รู้ว่าจะสำเร็จหรือไม่ เพราะที่ผ่านมาก็ไปจู ไม่เคยแสดงความเคารพอย่างเต็มที่อย่างที่ควร เขาคิดว่าราชสำนักต้องพึ่งพวกเขา ที่เป็นกลุ่มพ่อค้า มีขุนนางหลายคนคอยหนุนหลังไปจู ฮ่องเต้พยายามกำจัด คนผู้นี้แต่ไม่เคยสำเร็จ

เคยมีข่าวลือว่าไปจูคิดการใหญ่จะยึดบัลลังก์ แต่ฮ่องเต้ไม่อาจอาศัย ข่าวลือเพื่อปราบปรามไปจูได้ พระองค์ต้องการหลักฐานที่พระองค์หาไม่พบ หากพระองค์บุ่มบ่ามทำอะไรไปจูโดยไร้หลักฐาน กลุ่มพ่อค้าที่เหลือต้องลุกฮือ ขึ้นมาต่อต้าน เครือข่ายของพวกเขาอยู่ทั่วแผ่นดิน คิดจะกำจัดก็ต้องกำจัด ทั้งหมด ซึ่งฮ่องเต้พระองค์ก่อนใช้ความพยายามมาหลายปีแต่ก็ล้มเหลว ฮ่องเต้ องค์ปัจจุบันเพิ่งขึ้นครองบัลลังก์ได้เพียงหนึ่งปีเท่านั้น พระองค์ต้องการจัด ระเบียบกลุ่มพ่อค้าเช่นกัน หัวหน้าหน่วยนี้กั๊งวระหว่างทางกลับวังหลวง

วังหลวง

ฉี่เจ็งสั่งให้ส่งองครักษ์ไปที่บ้านตระกูลไป แต่ถูกหัวหน้าองครักษ์ ทัดทานไว้

“หากพระองค์ส่งองครักษ์ไป ไปจูคงไม่ยอมปล่อยให้แม่นางลูทลินแน่นอน พะยะคะ แม่เขาจะรู้ว่าพี่ชายของตัวเองทำผิดก็ตาม เขาคงเลือกที่จะต่อต้าน พระองค์มากกว่า”

หัวหน้าองครักษ์อยากกำจัดตระกูลไป แต่ก็ต้องคิดถึงราษฎรส่วนใหญ่ ที่ยังอยู่ภายใต้อำนาจของกลุ่มพ่อค้า

ฮ่องเต้กำลังพยายามลดอำนาจของพวกเขาเพื่อช่วยราษฎร ไปจูผู้นี้เป็น คนไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ เขาทำทนายอำนาจราชสำนักเพราะเห็นว่ากลุ่มพ่อค้า ได้เปรียบ

“หากไปเจียนทำอะไรลู่อิน ข้าจะสับมันเป็นหมื่นชิ้น” ฉีเจิ้งไม่สามารถอดทนรออยู่ได้เพราะกลัวว่าลู่อินจะถูกคนชั่วฆ่าตระกูลไปรั้งแก แล้วนางก็จะเจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจ เขาก็ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นห่วงนางมากถึงเพียงนี้

มีทหารเข้ามารายงานหัวหน้าองค์กรศิษย์เงิน

“ไปเจียนเปลี่ยนใจพาแม่นางลู่ออกนอกเมือง เพราะไม่ต้องการให้สูญหินรองของเขาล่วงรู้ แผนการของไปเจียนเปลี่ยนไป ก็เป็นโอกาสของพระองค์ที่จะช่วยแม่นางลู่พะยะคะ”

“ข้าจะพาองค์กรศิษย์ไป ส่วนเจ้าคอยดูแลวังหลวง” ฉีเจิ้งต้องอดทน ไม่ทำการบุ่มบ่ามเพื่อผลสำเร็จของแผนการ แต่ใจที่ร้อนเป็นไฟในขณะนี้ ไม่รู้ว่า จะห้ามกระบี่ในมือไม่ให้ตัดคอไปเจียนได้หรือไม่ หากไม่ต้องสนใจสิ่งใดก็คงดี เขาอยากใช้กำลังทหารกำจัดตระกูลไปให้สิ้น แต่ถ้าทำเช่นนั้น ความลำบากของพระบิดาก็จะสูญเปล่า

“พะยะคะ” หัวหน้าองค์กรศิษย์เงินน้อมรับคำสั่ง

นอกเมืองหลวง

ฉีเจิ้งปลอมตัวลอบออกจากเมืองหลวงพร้อมองค์กรศิษย์ฝีมือดีจำนวนหนึ่ง แม้ในเมืองหลวงจะมีคนของตระกูลไปเฝ้าอยู่ แต่อย่าลืมนว่าเขาคือฮ่องเต้ย่อมมีวิธีออกจากเมืองโดยไม่ให้ใครรู้ เรื่องนี้ต้องไม่ให้ไปจูรู้ตัว เขาจึงจะใช้ประโยชน์จากไปเจียนได้

เวลาหนึ่งองค์กรศิษย์ต่างตัวเหมือนโจร ส่วนฉีเจิ้งก็เป็นหัวหน้าโจร พวกเขาความชำนาญตามทันขบวนของไปเจียน คนของไปเจียนรู้ตัวจึงชักกระบี่เตรียมต่อสู้ มีแต่รถม้าของไปเจียนวิ่งต่อไปแล้วทั้งคนอื่นไว้เบื้องหลัง

ฉีเจิ้งกำมือแน่น จ้องมองรถม้าที่วิ่งไกลออกไป ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าลู่อินอยู่ในรถม้าคันนั้น

“ฆ่า!”

ฉิเจ็องออกคำสั่ง วันนั้เขาจะไม่วะวันแม้ครึ่งชีวิตของคนทึไรประโยชน์
เขาต้องเรงมือเพื่อไปช่วยลู่อลินให้ทัน หากไปไมทัน เขาจะไม่วะวันให้อภัยตัวเอง
อีกเลย ฉิเจ็องแนใจแล้ววาลู่อลินคือคนสำคัญในหัวใจของเขา

‘ลู่อลิน เจ้าต้องปลอดภัย’

ห้า เหตุใดจึงไม่ฆ่า

ลู่อลินตื่นขึ้นมาในบ้านร้าง นางรู้สึกมีนสิระชะจากการถูกพาดที่ต้นคอ
“ตื่นแล้วหรือ”

ลู่อลินหันไปตามเสียงนั้น คนที่ถามนางสวมชุดดำและมีผ้าปิดบังใบหน้า
มองเห็นแค่ดวงตาของเขาเท่านั้น นางมองดวงตาคู่นั้นอย่างเหม่อลอยเพราะ
มันดูคุ้นยิ่งนัก

“หากเจ้าพร้อมก็ถอดเสื้อผ้าเถอะ” ชายชุดดำเริ่มเดินเข้าไปใกล้

ลู่อลินตระหนก ก่อนจะรีบยกผ้าห่มขึ้นปิดบังร่างกาย แม้เสื้อผ้าจะอยู่
ครบ แต่นางก็ไม่ต้องการให้คนผู้นี้เห็น เพราะเขาแสดงสายตาทะเยอโลมนาง
อย่างเลียมารยาท นางจึงรีบคิดหาวิธีเอาตัวรอด

“เจ้าอย่าคิดหนีเลย ด้านนอกนั้นมีแต่คนของข้าเฝ้าอยู่ หากเจ้ายอม
เป็นของข้าดี ๆ ข้าจะทำให้เจ้าสุขสบายไปตลอดชีวิต” คนชุดดำเดินเข้าไปจนชิด
ขอบเตียง

ในที่สุดลู่อลินก็คิดออกแล้ว นางค่อยๆ ปลดปล่อยผ้าห่มลงแล้วขยับเข้าไป
ใกล้คนชุดดำ

คนชุดดำอึ้งไป ด้วยไม่คิดว่านางจะเปลี่ยนท่าที่ได้รวดเร็วถึงเพียงนี้

สายตาของนางนั้นอีก ไม่ใช่กำลังยั่ววนอยู่หรือ ยิ่งนางขยับเข้ามาใกล้ เขาก็ยิ่งถอยห่าง

ลูหลินมีความมั่นใจมากขึ้น นางลุกจากเตียงและเดินเข้าไปประชิดคนชุดดำจนหลังของเขาติดผนัง

“เหตุใดจึงถอยหนีข้าเล่า มาสิ ข้าพร้อมแล้ว” นางแสร้งยิ้มแบบที่หลั่นหลั่นต้องรีบวิ่งหนีออกไป

คนชุดดำพูดอะไรไม่ออก เพราะเขาไม่คิดว่านางจะมีความกล้าเช่นนั้น แล้วรอยยิ้มของนางหมายความว่าอย่างไร นั่นเรียกว่ายิ้มหรือ

ลูหลินแสร้งยิ้มอย่างชั่วร้าย นางคว้าโอกาสที่เขากำลังตกตะลึงตะไปตรงหว่างขาของเขา

“อึก!” เสียงคนชุดดำร้องออกมาพร้อมกับคุกเข่าลง เขาชี้หน้านาง แต่พูดอะไรไม่ออกเพราะกำลังงุก

“ฮ่าๆๆ” ลูหลินหัวเราะออกมาอย่างสะใจ นางค่อยๆ ยื่นมือไปปลดผ้าปิดหน้าของเขาออก แล้วก็ใช้เขา... ฉีเจิ้งตัวร้าย แต่เวลานี้ใบหน้าของเขาดูเขียวคล้ำ คิ้วก็ขมวด ริมฝีปากก็เฝิ้มแน่น ซึ่งเป็นผลมาจากฝีเท้าของนางเอง “ข้าจำดวงตาของท่านได้ ฉีเจิ้ง”

“นี่เจ้า...” ฉีเจิ้งพยายามจะลุกขึ้นแต่ก็ลุกไม่ไหว

ลูหลินนั่งลงหัวเราะเขาอย่างสะใจ “ฉีเจิ้ง... ฮะ” นางร้องออกมาอย่างตกใจ เพราะเพียงชั่วลมหายใจเข้าออก ฉีเจิ้งก็จับข้อมือนางไว้แล้วดึงนางให้นอนลง จากนั้นเขาก็ทาบทับนางไว้ไม่ให้ดิ้นหนี

“หือ... เหตุใดจึงไม่หัวเราะต่อเล่า” ฉีเจิ้งยิ้มขณะที่มองลูหลินกะพริบตาปริบๆ

ลูหลินเฝิ้มริมฝีปากแน่นคล้ายกำลังใช้ความคิด ‘เขาหายใจเร็วถึงเพียงนี้เลยหรือ’ ลูหลินตื่นตกใจ นางพลาดแล้วที่ไปยั่วเขาไว้มากมาย เขาจะเอาคืนไหมหนอ

ฉีเจิ้งถอนหายใจออกมา เวลาที่ต้องอดทนไว้มาก่อน เขายิ้มให้นางอย่าง

อ่อนโยนแล้วจึงลุกขึ้น

ลู่อลินยิ่งแปลกใจมากขึ้น เพราะอยู่ดีๆ เขาก็ลุกออกไปจากตัวนาง มือของเขาที่ยื่นมารองนางนั้นอีก เขาไม่ถือสาที่นางทำร้ายเขาเมื่อครู่แล้วหรือ แล้วนางก็ยื่นมือไปจับมือเขาอย่างห้ามใจตัวเองไม่ได้ นี่สินะที่เหล่าหญิงคณิกาบอกว่า บุรุษที่เวลาปกติทำตัวร้าย แต่พอเขาแสดงความอ่อนโยนครั้งหนึ่ง พวกนางก็แทบอยากมอบทุกอย่างที่มีให้

จีเจ็งยิ้มกว้างมากขึ้น เวลาบางนึ่งเงียบเพราะทำตัวไม่ถูกก็น่ารักไม่น้อย “ข้าช่วยเจ้าไว้ เจ้าจะไม่ขอบคุณข้าสักหน่อยหรือ”

ลู่อลินเงยหน้ามองเขา “ท่านฆ่าทุกคนหรือไม่”

จีเจ็งส่ายหน้า

“คนที่มันทำแบบนี้กับข้า...” ลู่อลินทำท่าสับมือพร้อมทำหน้าโหดให้เขาเห็น “จนข้าสลบไป ท่านฆ่าเขาแล้วใช่หรือไม่”

จีเจ็งหัวเราะออกมาเพราะท่าทางของนางไม่อาจเรียกว่าโหดได้ เนื่องจากใบหน้าของนางงดงามเกินไป “ข้าไม่ได้ฆ่าไปเลย”

“เหตุใดจึงไม่ฆ่า” ลู่อลินเพิ่มจำนวนคนที่อยากแก้แค้นไว้แล้ว หนึ่งในคือคนที่อยู่ตรงหน้า สองคือคนที่สั่งให้จับตัวนางมา สามคือคนที่ทำให้นางหมดสติ แต่เนื่องจากลำพังนางคนเดียวไม่อาจทำได้ จึงต้องใช้จีเจ็งช่วยเพื่อแก้แค้นอีกสองคน แล้วนางค่อยจัดการจีเจ็งเป็นคนสุดท้าย นางพยักหน้าเห็นด้วยกับแผนการของตัวเอง

“เพราะข้ามีวิธีที่ดีกว่านั้น” จีเจ็งเดินไปนั่งก่อนจะรินน้ำชาให้ตัวเอง

ลู่อลินเดินไปนั่งข้างเขาเพราะความอยากรู้ “แล้วเวลานี้พวกเขาอยู่ที่ไหน”

จีเจ็งยกถ้วยชาขึ้นจิบอย่างผ่อนคลาย แตกต่างจากอีกคนที่กำลังทำท่ากระเหียนกระหือรืออยากฆ่าคน

“เจ้าถามหาพวกเขาทำไมหรือ”

“ข้าจะฆ่าคนที่มันทำ...” ลู่อลินทำท่าสับมือพร้อมทำหน้าโหดอีกครั้ง

“...แบบนี้กับข้า”

‘เจ้าจะโหดไปไหนหลินเออร์’ ฉีเจิ้งคิดในใจอย่างขบขัน ก่อนจะกักมือเรียกให้นางเข้ามาใกล้ นางก็เข้ามาใกล้อย่างว่าง่าย กลิ่นกายของนางช่างหอมหนัก

“รอให้ข้าจัดการคนผู้หนึ่งได้ ข้าจะให้เจ้าฆ่าคนที่เจ้าอยากฆ่าได้ตามสบาย”

“จริงหรือ” ลูหลินคิดว่าเขาคงเป็นคนใหญ่คนโต ฆ่าคนได้โดยไม่ถูกจับเป็นเช่นนี้ก็ยังดีต่อแผนการของนาง

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร” เขาถาม

“ท่านหรือ... ท่านก็คือ...” ‘...คนที่ข้าอยากฆ่าอีกคนหนึ่งอย่างไรละ’ ลูหลินไม่ลืมหรือกว่าเขาเป็นคนหลอกพานางไปขายให้หอนางโลม แต่นางต้องแก้แค้นคนที่จับนางมาที่นี่ก่อน โดยให้เขามาช่วยทำให้ง่ายขึ้น

“นายท่านขอรับ” คนชุดดำอีกคนเอ่ยเรียกจากด้านนอก

ฉีเจิ้งรินซาให้นางถ้วยหนึ่งแล้วจึงลุกขึ้น “ดื่มชาก่อน แล้วข้าจะให้คนไปส่งที่หอหมื่นบุปผา ข้าสัญญาว่าจะไม่ทำให้ใครทำร้ายเจ้าได้อีก”

ลูหลินจ้องมองถ้วยชาอย่างไม่วางใจ

“วางใจเถอะ ไม่มียานอนหลับหรือ” ฉีเจิ้งยิ้มให้นางก่อนจะเดินออกจากห้องไป

ลูหลินทำตาขวางใส่แผ่นหลังของเขา เวลานี้นางยังไม่พร้อมจึงต้องไหลไปตามน้ำก่อน

‘รอก่อนเถอะ... ฉีเจิ้ง!’

หอหมื่นบุปผา

เฟยเซียงจับตัวลูหลินหันไปมาเพื่อสำรวจว่านางปลอดภัยดี คนของนายท่านเจิ้งเฟิงพานางมาส่งเมื่อครู่นี้ เฟยเซียงไม่เคยสนิทสนมกับใครจนกระทั่งมาเจอลูหลิน ถึงนางจะติดพันไม่แคง แต่นางก็เป็นคนจริงใจคนหนึ่ง

เขานอนไม่หลับเพราะเป็นห่วงนาง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความผิดของ
เขาเอง

องครักษ์ที่เขาส่งมาเฝ้าลูหลินเป็นองครักษ์ที่คัดเลือกเข้ามาใหม่ทั้งหมด
เพราะหากเขาส่งองครักษ์ของตัวเองมา ไปจับต้องจับได้ และจะเป็นการเปิด
จุดอ่อนของตัวเองให้ศัตรูรู้ ไปจับคงจะพยายามทำร้ายเขาโดยการใช้ลูหลิน
เป็นเครื่องมือ

“ข้าขอโทษเจ้าด้วย ข้าไม่ได้ตั้งใจจะละเลยความปลอดภัยของเจ้า แต่เวลา
นี้ข้าเปลี่ยนองครักษ์ใหม่แล้ว ข้าจะไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายเจ้าได้อีก” ฉีเจิ้ง
ลูบใบหน้าของนางอย่างอ่อนโยน เขาอยากพานางเข้าวังตอนนี้ แต่ในวังอาจจะ
อันตรายกว่าหอนางโลมแห่งนี้ก็เป็นได้

“ข้าจะฆ่าเจ้า” ลูหลินละเมอ

ฉีเจิ้งเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ ขนาดตูกวางยานอนหลับ นางยังละเมอได้
อีกหรือ

“เจ้าคงโกรธแค้นพวกมันมากสินะ ข้าจะทำให้เจ้าได้ระบายนความแค้น
เอง หลินเออร์” ฉีเจิ้งนั่งมองนางต่ออีกครู่หนึ่งจึงกลับออกไป

ส่วนคนที่ละเมอว่าจะฆ่าคนก็หลับไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย

หลังออกจากหอนางโลม ฉีเจิ้งก็ตรงไปยังสถานที่ลับแห่งหนึ่ง

ไปเจี้ยนमारอยู่แล้ว “ถวายพระพรฝ่าบาท” เขาคุกเข่าให้ฉีเจิ้งอย่าง
นอบน้อมหลังจากได้รับการไว้ชีวิต

“ลุกขึ้น” ฉีเจิ้งไว้ชีวิตไปเจี้ยนทั้งที่ความจริงอยากฆ่าเขา เพราะไปเจี้ยน
ยังมีประโยชน์อยู่

คนอย่างไปเจี้ยนมัดระวังตัว หลายปีมานี้จึงไม่เคยทิ้งหลักฐานที่จะเอาผิด
ได้ แต่เขาคงไม่ทันระวังพี่น้องของตัวเองกระมัง

“กระหม่อมกลับไปตระกูลไป น้องชายของกระหม่อมถามว่าคนที่
กระหม่อมจับตัวไปหายไปทีใดแล้ว กระหม่อมจึงโกหกว่าได้ตัวนางแล้ว และ

ส่งนางกลับหอนางโลมแล้ว เขาจึงไม่สงสัยอะไรพะยะค่ะ” เรื่องที่เป็เจี้ยนทำไปเองก็รู้ทุกความเคลื่อนไหว แต่เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่นอกเมือง ทำให้เป็เจี้ยนสงสัยมาก ไม่รู้ว่าฮ่องเต้ซ่อนความสามารถอะไรไว้อีกบ้าง หรือซ่อนแผนการไว้มากแค่ไหน ชื่อเสียงของพระองค์คือรักสนุก ใครๆ ต่างก็คิดว่าที่พระองค์ไม่ทำอะไรไปจู่เพราะพระองค์กำลังกลัว แต่สิ่งที่พระองค์ทำจนเขาต้องยอมเป็นสายลับให้ ทำให้เขารู้ว่าฮ่องเต้คือคนที่เล่นละครตบตาคนได้เก่งที่สุด

“อือ... ข้าจะรักษาสัตย์ญา เจ้าก็อย่าลืมรักษาสัตย์ญาของเจ้าด้วย”

“กระหม่อมจะจดจำใส่ใจพะยะค่ะ”

“เจ้ากลับไปได้แล้ว อยู่นานเดี๋ยวจะทำให้น้องชายของเจ้าสงสัยเอาได้”

“เช่นนั้นกระหม่อมขอทูลลาพะยะค่ะ”

หลังไปเจี้ยนกลับไปแล้ว พ่อบ้านตระกูลไปที่เป็นคนใกล้ชิดของไปจู่ก็เข้ามา

“ฝ่าบาท จะไวใจไปเจี้ยนผู้นี้ได้จริงหรือพะยะค่ะ” แท้จริงพ่อบ้านตระกูลไปเป็นคนของฉี่เจ็งที่ถูกส่งเข้าไปแฝงตัวอยู่ในตระกูลไปมาหลายปี

ฉี่เจ็งเสนอให้ไปเจี้ยนช่วยกำจัดไปจู่ โดยใช้จุดอ่อนของคนที่เป็นพี่ชาย แต่ต้องพึ่งพาน้องชายเหมือนคนอ่อนแอ เขาย่อมมีความรู้สึกไม่พอใจแฝงอยู่ ไปจู่มองข้ามคนที่เป็นพี่ชายตัวเอง ทำเหมือนเป็เจี้ยนเป็นแค่คนไม่เอาไหน ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องตระกูลไปไม่มั่นคงนัก

พอฉี่เจ็งเสนอว่าหากกำจัดไปจู่ได้ จะแต่งตั้งให้ไปเจี้ยนเป็นขุนนางได้ทั้งการขึ้นเ็นใหญ่ในตระกูลและได้ตำแหน่งขุนนาง ทำให้เป็เจี้ยนยอมรับข้อเสนอแทบจะทันที

“หากเจ้าเห็นเป็เจี้ยนทำอะไรที่อาจทำให้แผนการของข้าเสียหาย ก็จงกำจัดเขาทันที” ฉี่เจ็งใช้ทุกคนที่ใช้ได้และพร้อมกำจัดคนที่ไร้ประโยชน์

“กระหม่อมจะจับตาดูเขาไว้ไม่ให้คลาดสายตาพะยะค่ะ”

“ไปจู่สงสัยอะไรหรือไม่”

“หลังไปเจียนออกมา ไปจูก็สั่งให้กระหม่อมไปสืบดูว่าหญิงคนิกาก็ไปเจียนจับตัวไปเป็นใครพะยะคะ”

“เจ้าคงรู้ว่าควรทำอะไร”

“พะยะคะ”

“อ้อ... อีก็ไม่นาน ข้าจะถอนรากถอนโคนคนที่เอาเปรียบราษฎร และขุนนางที่เห็นผลประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าบ้านเมือง ข้าจะไม่ปล่อยพวกมันแม้แต่คนเดียว”

จีเจิ้งสั่งงานพ่อบ้านตระกูลไปอีกสองสามอย่าง เสร็จแล้วจึงกลับวางแผนการกำลังดำเนินไปได้ด้วยดี ทำให้จีเจิ้งอารมณ์ดีนัก เขาคิดว่าพรุ่งนี้จะเรียกน้องชายกลับมา เพราะตั้งแต่อีกฝ่ายขอย้ายไปอยู่ชายแดนกับเสด็จอานี้ก็หลายเดือนแล้ว เขาคิดถึงน้องสามมากจริงๆ

วังหลวง

องค์หญิงฉีลี่เงินกำลังเขียนจดหมายเพื่อส่งไปหาน้องสามที่ชายแดน หลังจากรู้ว่าพี่ใหญ่ของพวกเขาที่เป็นฮ่องเต้จะเรียกตัวน้องสามกลับมาเมืองหลวง

“ให้เขาแก่ล้งป่วยดีหรือไม่” ฉีลี่เงินปรึกษานางกำนัลคนสนิท

“องค์หญิงเพคะ ฝ่าบาทเป็นฮ่องเต้แล้ว คงไม่แก่ล้งอะไรท่านอ่อนอีกแล้วเพคะ” นางกำนัลที่ฝนหมึกอยู่ด้านข้างเห็นองค์หญิงทำหน้าที่ควมวดก็ให้ขานัก ราชวงศ์อื่นห่วงเรื่องการแย่งชิงบัลลังก์ แต่ราชวงศ์ฉี น้องคนรองห่วงน้องคนเล็กเพราะกลัวพี่คนโตจะแก่ล้ง พี่คนโตเป็นฮ่องเต้ น้องคนเล็กเป็นท่านอ่อน แต่ก็ยังชอบเล่นสนุกกันเหมือนเด็กๆ

“ไม่แก่ล้งอะไรกัน วันก่อนรับสั่งให้เข้าไปงานเลี้ยงน้ำชา แต่ความจริงคือให้เข้าไปดูตัว”

“ฝ่าบาทคงอยากเห็นองค์หญิงมีคู่ครองที่ดีเพคะ”

“คู่ครองที่ดีหรือ บุตรชายของเสนาบดีกรมคลัง เจ้าไม่รู้หรือว่าเขา

ตระหนี่แค่นี้ ค่าน้ำชา ข้าต้องเป็นคนจ่าย เขาหยิบกำไลหยกให้ข้า แต่ข้าเป็นคนจ่ายเงิน เจ้ารู้หรือไม่ พอข้ากลับมา ฝ่าบาทของเจ้าหัวเราะเยาะเย้ยข้า พระองค์ตรัสว่าหากข้าแต่งงานกับบุตรชายเสนาบดีกรมคลัง พระองค์จะเพิ่มเงินเดือนให้ข้าเพื่อเอาไปให้สามี เจ้าคิดว่าสตรีควรเป็นคนเลี้ยงบุรุษหรือ” ฉีลี่เงินกลอกตา

“ฝ่าบาทหวังดีกับองค์หญิงนะเพคะ”

“หวังดีกับตัวเองละสิไม่ว่า หากข้าแต่งงานกับบุตรชายเสนาบดีกรมคลัง เขาจะไม่ได้เป็นเสนาบดีสืบต่อกับบิดา เพราะเขาเป็นราชบุตรเขย เจ้าไม่รู้หรือ ฝ่าบาทของเจ้าอยากใช้เงินสะดวกๆ ไม่มีคนคอยขัด ข้าจะไม่ทำให้พระองค์สมหวังหรอก”

“ทุกสิ่งบนแผ่นดินนี้ล้วนเป็นของฝ่าบาทเพคะ พระองค์ไม่เห็นจำเป็นต้องทำเช่นนั้น”

“เจ้ารู้อะไรมาจากฝ่าบาท บอกข้ามา” ฉีลี่เงินมองนางกำนัลของตัวเองด้วยสายตาดับมืด เพราะนางเข้าข้างฮ่องเต้อย่างผิดปกติ ทั้งยังชื่นชมเกินความเป็นจริงไปมาก

“ไม่มีอะไรมากเพคะ” นางกำนัลหัวเราะเหะๆ เพราะถูกจับได้

“แต่ก็พอให้เจ้าเอ๋ยชมพระองค์หรือ”

“เพคะ ฝ่าบาทรับปากว่าหากหม่อมฉันเอ๋ยเทิดทูนพระองค์ให้ผู้อื่นฟัง จะไม่เสด็จมาหาองค์หญิงเป็นเวลาหนึ่งเดือนเพคะ”

ฉีลี่เงินตาโตยามที่มองนางกำนัล แล้วก็จับมือนางเพื่อขอบคุณ “เจ้าทำดีมาก หนึ่งเดือนนี้ข้าจะไม่ได้เห็นพี่ใหญ่สินะ”

“ถูกต้องแล้วเพคะองค์หญิง” นางกำนัลก็พลอยดีใจไปด้วย

“เช่นนั้นข้าไม่เขียนจดหมายแล้ว”

นางกำนัลมององค์หญิงด้วยความสงสัย “แล้วท่านอ่องฉีจึงจะทำอย่างไรเพคะ”

“ให้เขามาเถอะ”

“แล้วช่องเต้...”

“จะทำอะไรก็เป็นเรื่องของพี่น้อง เราไม่ต้องเข้าไปยุ่ง” จีลีเจินวางพู่กัน แล้วจับชาอย่างผ่อนคลาย ตั้งหนึ่งเดือนที่พี่ใหญ่จะไม่มาทำหน้าที่ นางรอเวลานี้มานานแล้ว เวลาที่จะได้แอบออกไปนอกวังอีกครั้ง หึๆ

นางกำนัลยิ่งคิดก็ยิ่งไม่เข้าใจ ‘แล้วองค์หญิงไม่ใช่พี่น้องของช่องเต้กับทำนองหรือพะคะ’

กก
องค์หญิงอีสีเจิน

ลู่อลินถูกห้ามไม่ให้ออกจากห้องเพื่อป้องกันไม่ให้ใครมาหมายตา หรือต้องการตัวนางอีก แต่คนอย่างนางจะยอมถูกบังคับหรือ

‘ฝันไปเถอะ ฉีเจ็ง’

“หลั่นหลั่น ข้าหิว” ลู่อลินพูดกับหลั่นหลั่น ที่บัดนี้ได้รับหน้าที่ติดตาม ดูลู่อลินอย่างใกล้ชิด แบบที่เรียกว่า ‘ตัวติดกันเลยทีเดียว’

“ข้าสั่งให้คนเตรียมอาหารให้เจ้าแล้ว” งานของหลั่นหลั่นคืออย่าปล่อยให้ลู่อลินคลาดสายตา จนกว่านายท่านเจ็งจะกลับมาอีกครั้ง

“แต่ข้าอยากกินปลา” ลู่อลินส่งเสียงออดอ้อน

“ปลาหนึ่งหรือ”

“ปลาอย่าง”

“เช่นนั้นข้าจะสั่งคนยกปลามาให้เจ้า”

“ข้าอยากกินปลาที่จับมาจากแม่น้ำแล้วเสียบไม้ย่างทันที”

หลั่นหลั่นมองลู่อลินอย่างไม่เข้าใจ “แม่น้ำอยู่ไกลทีเดียว เกรงว่าคงจะกินปลาสดถึงเพียงนั้นไม่ได้”

“เจ้าก็แค่พาข้าไปที่แม่น้ำก็ได้แล้ว”

หลันหลันลุกขึ้นสะบัดหน้าใส่ลูหลิน “ข้าไม่หลงกลเจ้าหรอก ข้าจะไปสั่งพ่อครัวให้ย่างปลาจากตลาดให้เจ้ากิน” ว่าแล้วนางก็เดินออกจากห้องไป

ลูหลินยิ้มอย่างพึงพอใจ ‘เจ้าไม่พาข้าไป ข้าไปเองก็ได้’ คิดแล้วลูหลินก็เปิดหน้าต่าง จากนั้นก็ขึ้นไปยืนบนหลังคา

หัวหน้าองค์กรฯ เห็นลูหลินออกมายืน พร้อมจะกระโดดลงจากชั้นสอง เขาจึงรีบเข้ามาขวางไว้ทันที

“ฟา... เอ่อ... นายท่านสั่งไว้ว่าห้ามท่านออกจากห้องขอรับ”

“ท่านมีสองทางให้เลือก หนึ่งในคือทำให้ข้าสลบแล้วพาข้ากลับเข้าห้อง สองคือท่านไปกับข้าแล้วก็พาข้ากลับมาอย่างปลอดภัย หลังจากข้าทำภารกิจของข้าเสร็จ ข้ารับรองว่านายท่านของท่านไม่มีทางรู้แน่” ลูหลินมั่นใจว่าพวกเขาไม่กล้าทำอะไรนาง

“เอ่อ...” หัวหน้าองค์กรฯ ลังเลเพราะไม่รู้จะตัดสินใจเช่นไรจึงเป็นที่พอใจของทุกฝ่าย หากเขาขัดขวางนาง นางที่อาจกลายเป็นคนมีอำนาจในวังก็จะอาฆาตแค้นเขา หากเขาปล่อยนางไป ช่องใต้ต้องลงอาญาเขาเป็นแน่

“หากท่านยังตัดสินใจไม่ได้ ข้าจะกระโดดแล้วนะ” ลูหลินตั้งท่าจะกระโดดจากหลังคา

“ซ้าก่อน” หัวหน้าองค์กรฯ รีบห้ามไว้ และสุดท้ายก็ต้องจำใจยอมให้นางไปโดยมีเขาตามไปด้วย

สองเค่อต่อมา

หัวหน้าองค์กรฯ รู้สึกว่าตัวเองคิดผิดหนักที่ปล่อยให้นางออกมา เพราะสถานที่ที่นางพาเขามาคือบ้านตระกูลไป่ หากช่องใต้ทรูทราบ เขาต้องถูกลงอาญาอย่างไม่ต้องสงสัย

“ท่านไม่ต้องกลัว หากนายท่านเจ้จะตำหนิ ข้าจะรับไว้เอง” ลูหลินยึดอกรับผิดอย่างไม่เกรงกลัว

หัวหน้าองค์กรฯ ยอมบอกว่าช่องใต้ไม่ใช่ผู้ที่จะอภัยให้ผู้อื่นได้ง่ายๆ แต่

จำนวนทหารคุ้มกันแบบลับๆ ที่ส่งมาฝ้าสตรีผู้นี้ก็รู้ว่านางต้องสำคัญต่อฮ่องเต้
มากแน่นอน

“ท่านมาหาใครหรือ รู้จักใครที่นี่หรือขอรับ” หัวหน้านองครักษ์คิดจะใช้
ไม้อ่อนเกลี้ยกล่อมนาง จึงเคารพนบหนอบเป็นพิเศษ

“ข้าไม่ได้มาหา ข้ามาจับ” ลู่หลินจะไม่ยอมให้ผู้ทีกล้าทำร้ายนาง
ลอยนวลไปได้

“ท่านจะจับใครหรือขอรับ” หัวหน้านองครักษ์เห็นว่านางมีรูปร่างบอบบาง
เช่นนี้จะไปจับใครได้หรือ

“ไม่ใช่ข้าจับ แต่เป็นท่านที่ต้องจับคนให้ข้า” ลู่หลินยิ้มให้เขา นางตั้งใจ
ให้เขาเห็น จึงได้ป็นหน้าต่างฝั่งที่เขาอยู่ นางมองสำรวจมาหลายวัน และเขาก็
ไม่คิดจะปิดบังนาง นางจึงรู้ว่าหัวหน้าของคนกลุ่มนี้เป็นเขา หากนางจะแก้แค้น
ก็ต้องใช้คนอื่นจับเหยื่อมาให้ คนของฉีเจิ้งนี่แหละเหมาะสมที่สุด

หัวหน้านองครักษ์หนึ่งอิงไป มองนางสลับกับบ้านตระกูลไป หากเขาบุก
เข้าไปจะไม่เป็นการแหวกทงู้าให้งูตื่นหรือ ฮ่องเต้ต้องประหารเขาเป็นแน่

“ไม่ได้ขอรับ” เขายืนยันอย่างหนักแน่น

“เช่นนั้นข้าก็จะเข้าไปจับเอง” พุดเสร์จลู่หลินก็เตรียมจะปีนกำแพง

หัวหน้านองครักษ์ถอนหายใจออกมา เขาพ่ายแพ้ให้นาง “ก็ได้ขอรับ ท่าน
บอกมาว่าจะจับใคร” ตายเป็นตาย ดีกว่าทำให้คนของฮ่องเต้เข้าไปเสี่ยงอันตราย
หากเกิดอะไรขึ้นกับนาง เขาไม่มีหนทางรอดแน่นอน

“คนที่มันทำร้ายข้าวันนั้น”

“ท่านหมายถึงลูกน้องของไปเจี้ยนหรือขอรับ”

“ใช่ คนที่ตัวใหญ่ๆ คนที่ทำแบบนี้กับข้า แต่ถ้าจับตัวไปเจี้ยนมาได้ก็จะ
ดีมาก” ลู่หลินแสดงท่าสับมือพร้อมทำใบหน้าโหดเหี้ยมอีกครั้ง

“อา... ช่างเหมือนกันนัก มีแค่ันต้องชำระไม่เคยละเว้น” หัวหน้านองครักษ์
ถอนหายใจอีกหลายครั้ง

“การบุกเข้าไปในบ้านเสี่ยงเกินไปขอรับ ต้องล่อเขาออกมาแล้วค่อย

จับตัว”

“ท่านฉลาดมาก เช่นนั้นยามเจ็ด⁷ ข้าจะเปิดห้องเก็บพินของหอหมื่นบุปผารอให้ท่านพาคนไป” คู่หลินพูดเสร็จก็หันหลังกลับ

หัวหน้าองค์กรก็ขอร้องว่าให้ยิ่งนัก นี่แสดงว่านางวางแผนไว้หมดแล้ว ทั้งลอบให้เขาพานางออกมา และบังคับให้เขาต้องรับปากจับคนไปให้ เขามีทางเลือกอื่นหรือ คำตอบคือไม่มีเลย

คู่หลินเดินกลับอย่างสบายใจ พรางแหวะร้านค้าริมทาง เลิกชมสินค้า
อย่างอารมณ์ดี ส่วนหัวหน้าองค์กรก็เดินคอคตกตามหลังนางพร้อมด้วยเสียงถอนหายใจตลอดทาง

เมื่อเดินมาถึงหน้าหอหมื่นบุปผา คู่หลินก็เห็นเด็กหนุ่มหน้าใสผู้หนึ่ง ยืนยิ้มให้ป้ายชื่อหอ นางได้แต่สงสัยจึงเดินเข้าไปหาเด็กหนุ่มผู้นั้น

“เข้าไปเถอะ หากเจ้าไม่กล้า ข้าจะพาเจ้าไปเอง”

เด็กหนุ่มมองหน้าสตรีที่เขาไม่รู้จัก เขาอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง เพราะนางงดงามมาก “เออ... แม่นาง เป็นคนของที่นี่หรือ”

คู่หลินยิ้มให้เด็กหนุ่ม สงสัยจะใช่แน่แล้ว เสียงนี้หวานเกินไป “จะว่าใช่ก็ได้ ไม่ใช่ก็ได้” นางจับมือเด็กหนุ่มแล้วลากเขาเข้าไปด้านใน

หัวหน้าองค์กรก็อ้าปากค้างอย่างไม่เชื่อสายตา เด็กหนุ่มนั่นคือ...

คู่หลินกอดแขนของเด็กหนุ่มไว้แน่นพร้อมกับกระซิบถามเขา “เจ้าเป็นสตรีใช่หรือไม่”

เด็กหนุ่มมองนางด้วยความตกตะลึงอีกครั้ง

“ข้ารู้ เพราะข้าทำแบบเจ้าอยู่บ่อยครั้ง เจ้าวางใจได้ ข้าไม่เปิดเผยความลับของเจ้าหรอก” คู่หลินพาเด็กหนุ่มที่ความจริงเป็นสตรีขึ้นไปบนชั้นสอง แล้วพาตรงไปที่ห้องนอนของตัวเอง

⁷ ยามเจ็ด คือช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 24.59 น.

หลันหลันมาเห็นเข้าพอดี นางจึงรีบวิ่งไปรายงานแม่ฮวน เพราะสตรีของนายท่านเจิ้งพานรุชเข้าห้องนอนไปแล้ว

ลู่อลินเชิญให้สตรีที่ปลอมเป็นบุรุษหน้าใสนั่งดื่มชาด้วยกัน นางรู้สึกถูกชะตากับคนผู้นี้

“เจ้ามีนามว่าอะไร”

“ข้าแซ่ฉี นามว่าลี่เจิน” ฉีลี่เจินลอบหนีออกจากวังหลวงแล้วปลอมตัวเป็นเด็กหนุ่มเพื่อมาหอนางโกลมที่ที่ใหญ่ของนางชอบมา นางอยากรู้ว่าสตรีแบบใดที่ทำให้พี่ใหญ่หลงใหลติดใจได้ พอได้มาเห็นสตรีตรงหน้า นางก็ไม่สงสัยอีกแล้ว

“แซ่ฉีหรือ” ลู่อลินสงสัยว่านางเป็นอะไรกับฉีเจิ้งหรือไม่ แต่คงไม่บังเอิญหรือกระมัง คนแซ่ฉีมีอยู่ถมไป ขนาดราชวงศ์นี้ยังใช้แซ่ฉีเลย

“ข้าแซ่ฉี มีพี่ชายคือฉีเจิ้ง เจ้าคงรู้จักกระมัง และมีน้องชายชื่อฉีจิง คนนี้อีกไม่นานเจ้าคงรู้จัก” ฉีลี่เจินตัดสินใจเปิดเผยตัวตน เพราะหากไม่บอกตอนนี้ วันข้างหน้านางก็ต้องรู้อยู่ดี เชื่อว่าอีกไม่นานพี่ใหญ่คงพานางเข้าวังแล้ว ดูจากคนที่ที่ใหญ่ส่งมาเฝ้านางก็ทำให้มั่นใจได้

ลู่อลินหนึ่งไป ฉีเจิ้งตัวร้าย มีน้องสาวที่หน้าตาน่ารักเพียงนี้เชียวหรือ “พี่ชายของเจ้าให้เจ้ามาพบข้าหรือ”

ฉีลี่เจินส่ายหน้า “ข้ามาของข้าเอง เพราะพี่ชายของข้าจะจับข้าแต่งงานกับคนที่ข้าไม่ชอบ”

“เขาบังคับเจ้าหรือ”

“ใช่ เขาไม่เพียงบังคับข้า ยังรีบร้อนจะผลักไสข้า และยังหัวเราะเยาะข้าด้วย”

“ใจร้ายนัก”

“ใช่ เขาร้ายมาก”

“เจ้าอยากเอาคืนเขาหรือไม่ หากพวกเราร่วมมือกัน ข้าก็จะเป็นอิสระ

“เจ้าก็ไม่ต้องแต่งงานกับคนที่เจ้าไม่ได้ชอบด้วย” ลูห์ลินวางแผนใช้ฉีเจ็งแก้แค้นไปเจี้ยน และตอนนี้นางจะร่วมมือกับฉีลี่เจิน น้องสาวของฉีเจ็ง แล้วแก้แค้นเขาอีกที หึๆ

“เจ้าถูกบังคับให้อยู่ที่นี่หรือ” ฉีลี่เจินคิดอยู่แล้วว่าคนอย่างพี่ใหญ่จะทำอะไรที่ชอบด้วยเหตุผลเป็นหรือ

“เขาวางยานอนหลับข้า แล้วพาข้าที่ไม่ได้สติมาขายให้หอนางโลม”

“ร้ายมาก!” ฉีลี่เจินทบทวนเสียงดัง นางรู้อยู่แล้วว่าคนอย่างพี่ใหญ่จะแอบซ่อนสตรีไว้เพื่อเหตุผลใด หากไม่ใช่การเล่นสนุก เขาจะมัลลอเล่นกับศักดิ์ศรีของสตรีเช่นนี้ไม่ได้ ถึงจะเป็นพี่ชายของนางก็เถอะ

“ใช่ ฉีเจ็งตัวร้าย” ยังคิดลูห์ลินยังไม่โห นางจึงทบทวนด้วยอีกคน

“เช่นนั้นข้าจะร่วมมือกับเจ้า เจ้าจะให้ข้าช่วยอะไรก็บอกได้เลย เรียกข้าว่าลิเออร์เถอะ”

“ขอบใจเจ้ามาก นับจากนี้ข้าจะถือว่าเจ้าเป็นสหาย เรียกข้าว่าลูห์ลินเออร์เถอะ” ลูห์ลินกับฉีลี่เจินกอดกันอย่างสนิทสนม

สตรีสองนางเจอกันวันแรกก็เป็นสหายกัน เพราะพวกนางอยากเอาคืนฉีเจ็งเช่นเดียวกัน

“ข้าจะเล่าเรื่องของพี่ชายข้าให้เจ้าฟังทุกเรื่อง” ฉีลี่เจินคิดว่าก่อนจะชวนไปแก้แค้น ต้องให้คนผู้นั้นรู้ว่าพี่ชายของนางเป็นฮ่องเต้ ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป เพื่อว่านางจะเปลี่ยนใจ “พี่ชายของข้าเป็นฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ส่วนข้าก็เป็นองค์หญิง แต่เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงนะ ข้าถือว่าเจ้าเป็นสหายของข้าแล้ว หากเจ้าพร้อมเดินหน้าต่อไป ข้าก็จะอยู่ข้างๆ เจ้า”

ลูห์ลินพยักหน้ารับรู้ นางเคยชินกับวังหลวงและคุ้นเคยกับราชวงศ์ เพราะนางก็คือองค์หญิง หากมองจากคนที่ฉีเจ็งส่งมาเผ่านาง หรือการที่เขาตามไปช่วยนางจากไปเจี้ยนได้ ก็พอบอกได้แล้วว่าเขาคงมีอำนาจมากพอสมควร

“เจ้าไม่ตกใจเลยหรือ” ฉีลี่เจินเห็นอีกฝ่ายพยักหน้ารับรู้เหมือนรู้เรื่องนี้

อยู่แล้ว

“ข้าก็มีเรื่องจะเล่าให้เจ้าฟังเช่นกัน เจ้าฟังแล้วจะหาว่าข้าบ้า ข้าก็ไม่โกรธ”
เมื่อแรกนั้นลู่อินก็หวังว่าการข้ามเวลาจะเป็นเรื่องหลอกกลาง แต่คำพูดของ
จิลี่จินประกอบกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น ก็ยืนยันแล้วว่านางข้ามเวลามาจริงๆ

**หัวหน้าหน่วยของครีภริบส่งคนไปกราบทูลฮ่องเต้ว่า บัดนี้องค์หญิง
จิลี่จินได้พบกับแม่นางลู่อินแล้ว และดูเหมือนทั้งสองคนจะสนิทกันแล้วด้วย
ไม่รู้ว่่าองค์หญิงจะเปิดเผยความลับของฮ่องเต้ไปมากเท่าไรแล้ว**